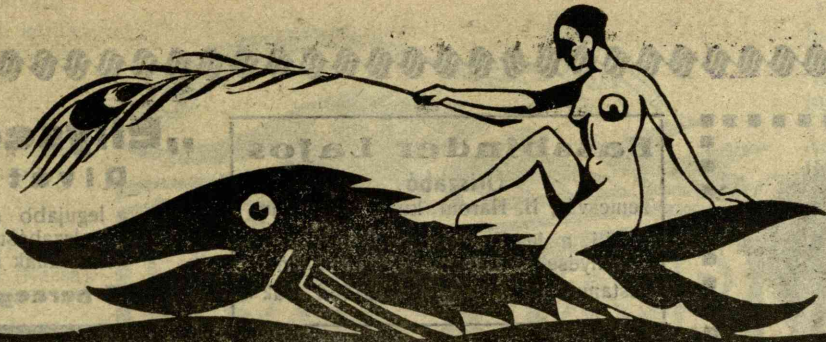

KAVIAR

KULTURA • EROTIKA • MŰVÉSZET • HALADÁS

Cigány leány

Buttyán Vilus felvétele

Kohl András

hölgyfodrászati terme. Belváros, Szentgyörgy-tér. (Bejárat Lonovich-u.)
Elsőrangú hölgyfodrászat, hajfestés, manikűr. 33

Gyémánt Gáspár

paplanos és kárpitos, Gyárváros Tigris utca 7
Vállal minden a szakmába vágó munkákakat — 41

Hatóságilag engedélyezett lakástisztítást felelősség mellett vállal! —

„RADIN“

poloskairtószer minden üzletben és a vállalatnál kapható: **WEISZ**
II. Páva ucca 15 Duschnitz ház (35)

„Tries“ cipők

elsőrendűek és tartósak
Tries, Timișoara, IV. Begajobsor 19.

Joszt József

uri és női cipész. Timișoara 11. kerület Széna-tér 8 Férfi és női cipők mérték után pontosan készülnek. Javításokat soron kívül elintézt.

Puskás Péter

Épület és butorasztalos
Timișoara III. Bul. Carol 68
(Hunyadi ut)

Elfogad minden e szakmába vágó munkát a legjobb és legolcsóbb kivitelben

Fassbinder Lajos

Uriszabó, 43
Temesvár, II. Három király u. 4 szám,
készíti a legdivatosabb öltönyöket, a legkényesebb izlésnek is megfelelően,
Postamunkákat is vállal! Szólid árak!

Gelbermann Menyhért

Dentist — fogász

Timisoara, IV. Kossuth Lajos u. 19. szám
mindennemű
Fogmunkák,
Fogpótlások 38
kaucsuk és aranyban!

Gutjahr György

Timișoara, II.
Bárany utca 18
Telefon 10 68.

Ruha és szőrmefestés, kémiai vegytisztító intézet, különlegesség ágytoll tisztításban (régi toll felfrisítése).

Alkalmi ajándékokat

legolcsóbban beszerezhet

Ioan Dumoni

órás és ékszerésznél
Timișoara IV. Str. Iancu Vacarescu 25
(Bemgasse)

Ön szép lesz ha „Dolly“ krém, pu-
der és szappánvizet
használ, mely mindennemű szep-
lőt, májfol-
tot, mitesszert stb. legelővidebb időn belül
eltávolít. — Kapható:

Roth Jenő Gyógyszertára-
ban Timișoara, Mehala
(villamosmegálló.)

Pollák Hermann

Kárpitos és paplankészítő
Timișoara IV. Hunyadi ut 6. sz.

Paplanok, Sezlongok,
speciális Bőrbutorok
készítése és javítása
szólid árak mellett! 28-7

„Ellysee“

Divatszalonban

a legújabb divatszerint francia és
angolszabású kosztümök, kabátok,
utcai ruhák szólid árak mellett. —

I. Jenő herceg u. 12 sz. 38

Menráth József

férfi-divatszalon

TIMIȘOARA, IV.

Str. J. GHICU (Arany János u.) 1/a. 38

„Alice“

női és férfi fehérneműszalon
TIMIȘOARA,

Gyárváros, Három Király ucca 4. sz.
Vállal mindennemű női és férfi fehérneműek
készítését, szólid árak mellett. Tegyen egy
próbarendelést! 40

Ha szép akar lenni, használjon

Kulka-féle Liliomtej-krémet
Liliom-pudert
Liliomtej-szappant

Kapható kizárólag a Városi Gyógy-
szertárban Belváros.

Száva Vémits

Ásztalos

Kész háló, konyha berendezés
olcsó árban kapható
Gyárváros, Tigris utca 25. 36.

Karl uriszabósága

I. Palánka u. 3 sz.

Készít bármilyen fazonu ruhákat a
legkényesebb izléseknek megfelelően,
szólid árak mellett. 32

„Megváltás“

poloskairtószer minden háztartásban
nélkülözhetetlen. Kapható:

Weisz Antal

butorüzletében, II. Mérég-utca 4 szám

Vizumokat és más meg-
bízásokat
Bukarestbe 36 óra alatt elintézt
PINKERTONBOY

Timișoara — Telefon 75

Szerkesztőség és kiadóhivatal :
Timisoara (Temesvár) II. kerület
Fabrica, Str. Ioan Maiorescu (Bá-
rány-utca) 13. sz.

Folyószámlák:
Romániában: Magyar Ált. Hitel-
bank fiókjánál Timisoara

Csehszlovákiában:
Leszámitoló és Közgazdasági
bank r. t. fiókja, Kosice (Kassa)

Jugoszláviában:
Ált. Hitelbank R. T. Subotica,
(Szabadka) és ennek fiókja:
Senta — Zenta

Előfizetési árak Romániában:
Egész évre — — 950 lei
Fel évre — — 480 lei
Negyed évre — — 240 lei
Jugoszláviában 1/4 évre 100 dinár
Csehszlovák. „ 60 c. kor.
Ausztriában „ 10 silling
Németországban „ 3 márka
Olaszországban „ 40 lira
Magyarországon „ 9 pengő
Külf. előfizetések külföldi f. szám-
laimkra fizetendők be. Magyaror-
szágiak postán, utalványon küld-
hetik be.

Egyes szám egész Romániában:
20 lei, Bucurestiben 25 lei
Jugoszláviában 8 dinár, Cseh-
szlovákiában 3 c. kor.; Bécsben
50 gar.; 4 lira; 4 fr. frank; 20 pf.

Főszerkesztő:
DINNYÉS ÁRPÁD

Felelős szerkesztő:
BENGI T

Művészeti szerkesztő:
Sajó Sándor és Buttyán Vilus

Hirdetési tarifa: Négyzetcentiméterenként 10 lei. Hirdetési díjak előre fizetendők. — Lapunkban megjelent novellák, regények és más közlemények átvétele, reprodukálása és előadása szigorúan tilos és bármely államban törvény szerint lesz büntetve.

A diadalmas gyengébb

Eredeti kézirat. — Irta: Huszár Sándor

A szoba homályának fantasztikus árnyai, ahogy a se-
lyemfalak világos testére ter-
peszkedtek, olyanok voltak,
mint sokszögletű, alakatlan,
elhibázott aktivista-rajzok. A
három férfi szótlan ideges-
séggel ült az asztal körül s
a kopogás zajára izgatottan
tekintett az ajtó felé.

— Szabad! — mondotta
rekedten az egyik.

A neveletlenül csikorduló
ajtó lassan nyílt ki, s csak
annyi rést hagyott, amelyen
az érkező beléphetett.

— Ó az! — lélegzett fel
mind a három férfi s az
egyik a nő elé sietett. A nő
a félhomályban idegeskedve
lépett előre. Hirtelen elsápadt
és megállt. Látszott, hogy a
tétovázó lábak még egy lé-
pést akartak tenni, de ijed-
ten és remegve hökkentek
az ingadozó megállásba.

— Jó estét, — köszönt a
barna haju férfi és szavai
után a diszes csillárból me-
leg, széles fényáradat folyt
ki.

— Foglaljon helyet.

A nő remegve engedelmes-
kedett. A férfiak jóleső érzés-
sel nézték a karosszék ölébe

hullott asszony szájalomra-
méltó vergődését.

— Mit akarnak tőlem? —
kérdezte a nő. Szavai tétova
reszketéssel töredezték ki be-
lőle.

Az ezüstös haju férfi vá-
laszolt:

— Először is bocsánatot
kérünk Öntől, hogy ilyen
otromba módon idecsaltuk,
de közös ügyünk követelte,
hogy kihasználjunk minden
olyan körülményt, mely az
Önnel való találkozásunkat
lehetővé teszi. Így határoz-
tuk el, hogy egyik barátnő-
jének nevében ide hívjuk. A
csel sikerült. Mi pedig — kik-
nek életét tönkretette, — az-
ért rendeztük ezt a bus te-
temrehívást, hogy vádat emel-
jünk és ítéletet mondjunk
Ön felett.

A nő ijedelme rémületbe
szökkent sikolyba domboro-
dott és iszonyattal nézett a
beszélőre. Az ezüstös haju
férfi leült, egykedvűen szi-
varra gyújtott, s a barna ha-
ju vette át a szót. Rázta az
indulat, de nyugodtan be-
szélt. A bensejében dúló vi-
hart csak kezeinek groteszk
hadonászása árulta el.

— A feleségem volt —
mondotta fojtott hangon. —
Halálos szerelemmel szeret-
tem. Házasságunk első éve-
iben boldogan éltünk, míg
egy éccaka...

Most felállt az eddig szót-
lan harmadik és ő folytatta
tovább:

—... Egy éccaka ölelé-
sünket revolverlövés zavarta
meg. A férje lőtt magába,
mert az ablak alatt meglátta
a csókjainkat. Rosszul tette.
En Önre lőttem, mikor felfe-
deztem, hogy vele csalt meg,
— és az ezüstös haju férfire
mutatott. — Golyóm nem ta-
lált, de gyilkossági kísérletért
két évi fegyházat kaptam, s
a büntetést ki is töltöttem.

Az ezüstös haju már sze-
mélyének említésekor készült
szólásra:

— Családom volt. Jó fele-
ségem és két szép gyerme-
kem. De a szenvedély szent
örületében eldobtam magam-
tól mindent, mert azt mon-
dotta, hogy Ön is szeret. Hit-
tem Önnel és Ön — mikor
a vagyonom elfogyott — bu-
csu nélkül elment. Fel akar-
tam kutatni, hogy megöljem,
de gyenge voltam arra, hogy
szerelmemnek tragédiás hőse
legyek. Ám könnyű operett-
lovagok módjára sem tudtam
elsuhanni összeomlott életem

romjai mellett, hogy új életet kezdjek, s bosszút esküdtem Ön ellen. Most elérkezett a bosszu órája is!

Utolsó szavai úgy csengtek mint a nemes érc és borzalmat keltő fogalma rájuk iszonyodott s mind a négyen hangtalanul meredtek egymásra. A csendet — mikor már fájni kezdett — a barna férfi törte meg.

— Tessék, — egy poharat nyújtott a nőnek.

— Méregpohár — mondotta a harmadik — tartalma lassan és fájdalommentesen öl.

A nő átvette a poharat. Sápadt arcát eddig elkerülte a pir, de most felvillanyozódott és silhuettje mosolyogva nőtt ki a szorongó villanyfényben.

— Ha nem engedelmeskedik, erőszakkal fogjuk kényszeríteni!

A nő kényelmesen dőlt hátra a karosszékekben, s nem kerülte el figyelmét a három férfi felvillanó, mohó pillantása, amint selyembe öntött lábait egymásra téve, szoknyája alól kinézett a vérgyújtó térde. Arcára friss mosoly terebélyesedett, s ebben a pillanatban született meg benne a haditerve. A csillár felé emelte a poharat.

— Tokaji bor. Ugye? — és megcsillogtatta az arany színű italt.

Nyugalma már teljesen viszatért. Testéből izgató remegés áradt és szépsége buján pompázott a három ámuló, kábulatba ájult férfi előtt.

Az uccára kövértestű zongora várakozott a játékos ujjakra, hogy csendes vagy vad melódiákat varázsoljanak ki acélhuros tüdejéből. A hatalmas acélszekrény óriási méreteivel szinte a szobára feküdt és márványlapján drága antik órát tartott,

melynek robotoló mutatói törvényszerű következetességgel ölték az időt. A falakon néhez pénzű festmények élőködtek, s a szoba mámorba részegült csendjének zümmögése olyan volt mint szordinóval fojtott hegedűszó hangja.

A nő felkacagott:

— Remélem, megengeditek, hogy eljátszom a hattyudalomat?...

A poharat az asztalra tette és a zongorához ült. Szoknyája a térde fölé csuszott, s a harisnya selyme fölött kivillogva égetett a combjának rózsaszínű, elképesztő kéjt ígérő husa. Vad ritmusok folytak ki az ujjai nyomán s amint berobogták a szobát, miszerű, lágy melódiákba zsoldárosodtak. Szépen és halkán hullámozt a zene, mint holdfényes éccakákon a pihegő tenger. Finom trillák csicseregtek és szerelmes párok virágokkal diszitett gondolájaként ringatóztak a mély basszushangok kábitó illatu ritmusain. A csipkés melódiákból apró virágok nyíltak ki és lassu hullámmal óriási virágerdővé hízta. A virág-erdő tisztásának közepén rózsaszirmokból vetett ágyon pompás testű nő feküdt és sovár vonaglással kináigatta testének bőszejét. Majd tompán bugtak fel a hurok és fekete hangjuk szétterült a billentyűk fölött. Hirtelen éles, piros hangok táncoltak ki a zongora tüdejéből és elvegyültek a csendesen csobogó futamokkal. A zene ujjongása mind nagyobbra nőtt. Néha felnyögött egy sötét színű hang is, de barna illatának melázó akkordja csak pillanatra ijesztette a boldog örömben uszó fehérek és kékek kedvét, mert megtört a hajbókoló skálák rikoltozásán, mint vad sziklán a hullám. A melódiákban már vérvörös hangok örültek, s amint gerincükből megindult a velő, a kéz legmagasabb csucsát járva, gyors ütemű ölelésben táncoltak a trillázó lilákkal.

A színes hangzavar izgató melódiái kábultan, szédelegve forogtak és szétmölve a szoba lázas levegőjében, forró, vérpezsdítő hangulathullámokat daloltak a három férfibe.

„Az én nótám...” gondolta az ezüstös haju.

„Ezt a dalt játszotta egy gitáros az ablakunk alatt, mikor Velencében nászuton voltunk.” Örült a barna férfi és szeméi könnyel teltek.

„Nekem játszik!” ujjongott a harmadik. S mind a három férfi agyában egyszerre született meg a gondolat: „Még mindig szeret!”

A nő befejezte a dalt. Felkelt a zongora mellől. Teste hajlékonyan nyúlt fel és pompás, bódító virágba szökött a körülötte settenyedő melódiák tüzes televényéből. A karosszék ölébe vetette magát, melynek ruganyossága feldobta a testét és testének pillanatnyi lendülete fellebentette szoknyáját, mely látni engedte két combjának szétáruló Vét, hogy a három férfit a vágy remegő borzongása gyönyörbe gyötörje. Keblének két duzzadt almája férhiharapásra érett göggel feszítette fölötté a selymet és pihegett mint szerelmes galamb.

Kezébe vette a méregpoharat.

— Egészségekre! — mondotta.

— Várj! sikoltotta a harmadik.

— Még ne igyál! — az ezüstös haju szavait a döbbenete mondta!

— Van még valami kívánságod?

— kérdezte akadozva a barna.

— Egy üzenetem volna valakihez.

— Nos?

— Mondjátok meg neki, hogy még mindig szeretem.

A barna: „Engem szeret! Tudtam!”

„Nekem mondta, mert rám nézett!” Ujjongott az ezüstös haju. A harmadik szétáradó boldogságának imádatával tekintett a nőre: „Rám mosolygott!... Szeret!”

Boldog csend ült rájuk. Mind a hárman arra az éccakára gondoltak, mikor a nőt először tartották szerelmes karjaik között és vágyuknak horizontális gyakorlása gyötrelmesen gyönyörű kéjekbe gyilkolta őket.

— Én nem ítélem halálra.

— Én sem.

A harmadik félve remegett a másik kettő szigorú tekintetében.

— Én... én... — dadogta — a többség ítélete a döntő. És boldog volt, hogy kimondhatta a mondatot.

A nő, az egyedül álló gyenge, halálrait és három him vért kívánó vad indulatával körülbástyázott nőstény, diadalmas mosollyal nézett rájuk. Győzött.

— Bocsássatok meg — mondotta — de elmegyek, mert sietnem kell. A viszonzásra.

A három férfi megremegett: „A viszonzásra!”

— A viszonzásra! — mondták egyszerre, és a távozni készülő nő kezefeje felé kapkodott a csókjuk.

— Vége —

A tisztességes asszony

Iria: GYÖRY ENDRE. — Eredeti kézirat.

A színész megnyomta az ujjai között tartott aranyvégű cigarettát és elmosolyodott. Azután ráemelte tekintetét a szépasszonyra, aki hátra dőlve ült egy kertiszéken és figyelmesen nézett rá, mintegy várva a válaszát.

— Mondjam meg őszintén, nagyságos asszonyom, miért kerültem a társaságát?

— Nagy szíveséget tesz vele, ha nem is nekem, de a kíváncsiságomnak...

— Tehát akkor megmondom őszintén... hogy is mondjam... nem szeretem a tisztességes asszonyokat... sőt, egyenesen unszimpatikusak előttem... ne haragudjon, nagyságos asszonyom, hogy talán túlszinte voltam — de kikényszerítette belőlem...

A szépasszony összevonta ivelt, sötét szemöldökeit, de csak egy pillanatra, azután hangosan főkacagott, vérvörös ajkai közül elővakítottak ápolat, hófehér fogai.

— Nagyon kedves... de most már azt is bevallhatja, miért nem szimpatizál velünk...?

A színész ismét ráemelte tekintetét az asszonyra. Szemeik találkoztak és hosszú, mozdulatlan pillanatokig néztek farkasszemet egymással. Az asszony nézéséből ismeretlen, vad tűz áradt ki, elérhetetlen forróság, ami átáramlott a férfi egész testébe, úgy, hogy hangja, amikor ismét megszólint, zavartan vibrált:

— Hogy miért...? — kérdezte — hát megmondom... Azért, mert szépek, gyönyörűek, csodások — akárcsak Ön, asszonyom, hogy az embert remegésbe ejtik, láthatatlan, kínos, elfojtott extázisba, hogy az ember hajlandó lenne nagy, nagy boldogságot elkövetni, — vagy legalább csak a kezüket megcsókolni hosszan, forrón — akárcsak az Öné, asszonyom...

A hangja mintha halkabb, szenvedélyesebb lett volna és amikor elhallgatott, hosszú csend támadt, a szépasszony lesütötte tekintetét és zavartan játszott zsebkendőjével. Csak egy kis idő múlva szólalt meg újra:

— Szóval nem fizetődik ki a velünk való foglalkozás, úgy gondolja...?

A színész nem válaszolt semmit. Messzebb, a fürdőpark közepe

táján egyre sűrűbb lett a közönség és hirtelen megszólalt a zene. Délután hat óra volt.

A szépasszony fölemelkedett és a férfi felé nyújtotta a kezét.

— Na Isten vele, várnak a bárátnőim...

A színész a feléje nyújtott bársonyos, puha kéz felé nyult és megcsókolta a kezét. Olyan idegen, olyan röviden és szertartásosan, mint más-kor. Az asszony megfordult, de nem indult el, állva maradt egy pillanatra.

A színész fölemelkedett székéből, melybe már visszaereszkedett.

— Parancsol, nagyságos asszonyom...?

A szépasszony hátranézett, magas, karcsu alakja igazán királynői volt ebben a pillanatban, ajkai körül gúnyos mosoly játszadozott:

— Csak azt akartam mondani... hogy... de maga se haragudjon meg, ha talán túlszinte leszek... hogy maguk férfiak... hogy is mondjam csak... rettenetesen ostobák...

Lontai szórakozottan járkált a fürdőpark kavicsos utjain, észre sem véve a különböző koru bakfisok ostromló pillantásait, akiknek egyike sem riadt volna vissza egy kis fürdői fiórtól olyan partnerrel, mint az elegáns és szép színész.

Ő azonban csakhamar eltűnt a fenyves felé vezető úton, nem nézve sem jobbra, sem balra. Gondolkodott. Egyre a tegnapelőtti eset járt eszébe, Vereckéinével, a szépasszony-nal.

— Nem... az lehetetlen... bizonyára félreértettem és nem úgy gondolta... hisz fülig szerelmes az urába, aki talpig uriember és az asszony maga is a legelőkelőbb gentrycsaládból származik... emlékszem rá, még mint lányra... nem, nem, ha valaki tisztességes asszony, akkor ő igazán az... sajnos... — tette hozzá gondolatában.

Gondolkozásából azonban hirtelen éles hang rászította föl:

— Lontai... Lontai...

Meglepetten kapta föl a fejét. Már jó mélyen benn járt az erdőben, a fenyők közül jobboldalt pedig egy elegáns nő integetett feléje.

— Jöjjön, jöjjön... hála Istennek.

Vereckéiné volt, az elegáns asszony. Egy fatörzsön ült, arca ki volt pirulva, a haja kuszált. Egyik lábát a másikra emelte, hogy gyönyörű térde vakilva világított elő.

Lontai csodálkozva sietett feléje.

— Ön itt!

Az asszony mosolyogva nyújtotta kezét csókra.

— Hát még nem tudja, ez az én kedvenc helyem, minden reggel itt töltök egy-két órát, de ma egy nagyon kellemetlen baleset ért...

Kislányosan sirásra görbítette a száját és szontyolodottan mesélt tovább.

— Képzeli, itt barangolok a fák között, rátépek egy keresztben fekvő fatörzsre, amelyik úgy látszik, nedves volt... megcsusztam... egy irtózatoss bicsaklás, majd egy nyílalás a bokámban... azóta nem bírok mozdulni, azt hiszem, kifecmitottam.

Lontai résztvevőleg csóválta a fejét, aztán a szép asszony lábaira tévedt tekintete, amelyeken szinte csillogott a feszesre húzott selyemharisnya.

— Ez az? — kérdezte az egyikre mutatva.

— Igen, éppen a jobb... ért valamit az ilyesmihez?

— Valamit... legalább is tudom, hogy ilyen esetben első és legegyszerűbb dolog a ficamodott testrészt helyrerántása.

A szép asszony könyörögve tette össze finom ovális kezét.

— Jaj drága Lontai, segítsen rajtam.

— Kérem... megpróbálom — felelt udvariasan a férfi és letérdelt az asszony mellé. S most, hogy hirtelen olyan közel került hozzá, érezte, ideges, alig bír uralkodni magán. Akadozva, de legnagyobb hidegséget erőltetve magára nyult az asszony selyemharisnyás lába felé, ujjai végigszaladtak a lábon és megpihentek a karcsu bokán.

— Ott... ott — sziszegte az asszony — fáj.

— Fáj? Nagyon fáj? — kérdezte Lontai és hangja alig észrevehetőleg fátyolos volt.

— Nagyon — sóhajtott a szép asszony és lehajította fejét, hogy haja alig észrevehetőleg surolta a férfi haját. Az idegesen simította végig egy párszor a hihetetlenül karcsu és formás bokákat, közben lázasan gondolkodott.

(Folytatása és vége következik.)

Judit, a római nő

— Eredeti kézirat —

Judit előkelő római családból származott. Büszke és szép volt. Haja mint az éj oly sötét, nagy barna mandula szemei néha mint az őzé oly szelid, ábrándos, néha meg vad tűzben égtek. Klasszikus formájú teste karcsu, finom és hajlékony volt.

Judit a várpalota urnője, ki férjétől, Olivér hercegtől elváltan élt s akire csak gyűlölettel gondolt, nem ősmerte a szerelmet, nem tudta mi az: szeretni.

Rózsaszínű budoirjában, mely keleti fényűzésről tanuskodott, arany és ezüst himzésű, selyempárnáktól duzzadó kereveten ábrándozott. Majd hirtelen elhatározással az ablakhoz lépett és félrehúzta a skarlápiros színben játszó nehéz selyem brokát-függönyt és hosszan belenézett a sötét semmiségbe. Sápadt arca idegesen megrándult s reménytelen kifejezést öltött. Irítozatosan szenvedett s fájdalmasan belekiáltott a néma éjbe, mintha attól várna segítséget a földöntúli gyönyörtől eléréséhez.

Már éjfél felé járt az idő, amikor a toronyóra ütése felébresztette a büszke urnőt merengéséből.

Szive erősen zakatolt. Teste lázban égett. Lassan összevonta a függönyt s kimért léptekkel, büszke fejedelmi tartással a tükör elé lépett. Levetkőzött s végigsimította meztelen, alabástrom fehér testét s mint aki tudatában van szépségének, elégtelen ment az oszlopos gótstílusú, vörösmárvány fürdő felé, ahol már hat gyönyörű leheletszerű fátyolba burkolt rabszolga-nő várta urnőjük parancsának teljesítését.

Judit, ki mindig csak kegyetlenkedéssel csillapította felhevült idegeit, most is gyűlölettel, korbáccsal kezében a rabszolgánok elé állott, s azt magasra emelte. Ugyanabban a pillanatban a fátyol lehullott róluk.

Szemei kegyetlen villámokat szórtak. Elhangzott az első korbácsolás. A nők megremegtek s felszisszentek a fájdalomtól, s addig korbácolták őket, amíg hosszú, vékony sávbán lassan szivárgott a vér, akkor a korbácsot messze eldobta, majd egy nőstényoroslán ugrással az illatos vízmedencében termett. A rabszolgánok megfűrészlőtték. Puha, finom testét rózsas- és ambra-olajjal kenték be.

Hálószobájába érve lefeküdt a puha,

fehér selyemágyába és ismét gondolatokba merült. Nem jött szemeire álom. Ő maga sem tudta mi történt vele, de valami idegenszerű érzés vett erőt rajta és görcsös zokogásba tört ki. És ime, mintha a földi paradicsom kapuja megnyílt volna előtte, egyszerre tudatára jött annak, hogy a világon semmiféle szórakozás vagy élvezet nem tudja kielégíteni izzó testének felhevült vágyát, csakis a férfi. Most érzett először vágyódást a férfi után. Teste megremegett, vágyott valami kimondhatatlan gyönyörűség után, az igazi, mély soha meg nem szűnő, határtalan szerelem után. Finoman ivelt, kissé duzzadt, vérpiros, nedves ajka vágyott egy másik nedves ajak után.

Már derengeni kezdett, amikor elaludt. Álmodott sok szép, dőlcegg ifjúról.

Ősz volt, mikor egy borongós nap délután Judit sétakocsizásra indult a régi római város egyik előkelő negyedébe. Mikor a világhírű, hatalmas bástyákkal körülövezett parkhoz értek hol egykor a római nemesek tartották gyönyörmámban ünnepélyeiket, kiszállt hintójából és gyalog folytatta útját. És azon a délután a park teljesen kihalt volt, csak a szökökutak csobogása, melyek mintha versenyezni akarnának egymással, hogy melyik löveli magasabbra a víz sugarait, törte meg az egyhangú csendet. Egyik kanyarultnál éppen be akart fordulni, mikor egy idegen férfi jött vele szemben. Szinte nem hitt szemeinek. Vajon lehetséges-e? Tehát álmának megvalósulása! Az idegen kissé hosszúkás, napbarnított arcán határozott, elszánt, erőszakos félelmet nem ismerő kifejezés volt látható. Szemei nagy szenvedélyt áruhtak el. Szép, daltás termetű, acélos, izmos volt, mint azt Judit sokszor ábrándozásai közben elképzelte.

Kimondhatatlan örömeiben halkan felsikolt és hogy zavarát leküzdje, megkérdezte az idegentől, merre lehet legközelebb kijutni a hatalmas parkból, hogy ismét hintójába szálljon, mert fáradt volt a nagy izgatottságtól.

Az idegen férfi Amár Egyiptom hercege volt, kit forró vére vad tűzben égő szerelem után hajszolt.

Látván a szépséges, finom nőt, egy pillanat alatt mellette termett és felajánlotta erős, izmos karját. Judit boldogan simult hozzája és testén a férfi érintése által édes bizsergés futott végig. A hintóhoz érve elváltak egymástól. Érezték szívük dobogását, ereik lüktetéseit és szemeikben ott lobogott a birniakarás vágya.

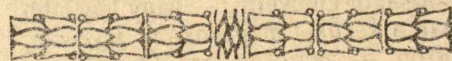
Másnap este kéjes izgatottságban türkizszínű, átlátszó selyemlepelben, melyet csak egy arany csat tartott össze, várta szerelmesét. Minden perc egy örökkévalóságot jelentett be számára, oly lassan múlt az idő. Türelmetlenül le és fel sétált. Végre elérkezett a pillanat s léptek hallatszottak. Judit hálószobájában kerevetén fekve kitárt karokkal fogadta Őt. Amár elébe letérdelt és szerelmes szavakat sugdosott fülébe. Ugyanakkor valahol a csendes, néma éjben a zenekar egy isteni melódiába kezdett és a szél a nyitott ablakon keresztül, hozzájuk is elhozta. Amár végigsókolta a nőt, szép, nagy, piros mellbimbóit a szájába vette és magába szívta édességeit.

Judit behunyt szemmel, visszafojtott lélegzettel élvezte az isteni kéjt és amikor az utolsó akkord is elhangzott, az arany csat kinyílt és a selyemlepel lehullott róla. Teljes meztelenségben még tökéletesebb, százszor szebb, ingerlőbb volt. Amár is villámgyorsan levetkőzött és melléje fektüdt. Meztelen testük érintkezett s a következő pillanatban forró ajkuk, testük és lelkük egymásba forrt. A nő átkarolta és lábával magához szorította. Kéjes gyönyörmámban usztak.

A hosszantartó gyönyör és mámortól megrészegülve, teste megvonnaglott és kéjesen végignyújtózkodott.

Vágya immár ki volt elégítve. És Judit azon az éjszakán tudta meg csak, mi az igazi szerelem és mi az, szeretni.

„CZACZA“

Mozit,

színházat,

kabaréit pótolja a

«KÁVIÁR»

A szerelem kalmárjai

— A zseniális amerikai detektívno eredeti feljegyzései alapján összeállította: „Cyrano” — (A filmesítés joga fenntartva.)

I.

Mint egy megzavart méhkas zsongott a milliós város. A robot alól felszabadult, hazafelé igyekvő emberek arcát halálos fehérre festelte az izgalom. A világvárosi ucca megszokott zajába, mint vércsék vijjogtak bele az esti ujságok rikancsai: „Óriási szenzáció! A titokzatos leányrablás megismétlődött! Ismét eltűnt három munkásleány! Ötvenre emelkedett az eltűntek száma! stb.” Az apák rémülten gondoltak arra, hogy talán ma már az ő leánykájuk volt soron és meggyorsították a lépteiket.

A központi rendőrség óriási épületömbjében, mintha megsokszorozódott volna az uccák izgalma. Aliftek szakadatlanul ontották magukból az érdekeltek nagy tömegét. Beesett mellü apák, vörösré sirt szemü anyák, szolgálaton kívüli rendőrök, detektívek, ujságírók jajgattak, beszéltek, ordítottak mindenfelé.

William Barclay rendőrfőnök szobája előtt valóságos emberáradat szorongott, melyet a kirendelt néhány egyenruhás szolga alig tudott fékentartani.

— A leányomat akarom! — kiáltotta egy hisztériás asszony — a leányomat, akit elraboltak tőlem! Engedjen a rendőrfőnökhöz. — rivallt rá az egyik szolgára — meg akarom kérdezni tőle, hogy miért ül ölbelett kezekkel, amikor a mi leányainkról van szó? Bezeg szaporábban mozognának, ha valamelyik milliós kisasszony tűnt volna el!

A tömeg fenyegető kézmozdulatokkal helyeselte ezt a kirobbanást.

— A lányainkat akarjuk! — kiáltották mindenfelől.

Nemsokára azonban hirtelen megváltozott a tömeg magatartása. Az izgalomba feszült arcok megnyhültek, az ökökbe szorított kezek kiernyedtek. Egy sok reményre jogosító híradás szállt szájról-szájra.

— Miss Morton van benn; őt bízták meg a nyomozással — suttogták áhitatosan. És erre, mint egy varázs-szóra elnémultak a panaszhangok. Az a nagy bizalom, mely immár csaknem legendás dicsfénnel övezte Miss Morton alakját, oly mélyen gyökeredzett a tömegben, hogy a leginkább kétkedők is megnyugodtak, mert vakon hitték, hogy ez a zseniális detektívno egymaga több sikert fog elérni ebben a már egész várost izgalomban tartó bűnügyben, mint a rendőrség a maga félszázezer emberével.

* * *

A brooklyni park egyik félreeső zugában két munkásleány ült egy padon. Az egyik, egy sudártermetű szőke lány, színes zsebkendőjével nagy buzgalommal törülgette minduntalan előbuggyanó könnyeit, szabad kezével pedig egy kis ócska utazókosarat szorított magához görcsösen. A másik leány kétségbeesetten vigasztalta. A járókelők megilletődve álltak meg előttük, aztán fejcsóválva továbbhaladtak. Lassanként sötétedni kezdett. A sétálók megritkultak és csakhamar kigyúltak a villanylámpák. Miss Morton, — mert ő volt a siránkozó leány, míg a másik munkásleány maszkjában egyetlen hű segítőtársa: Miss Dulcie Nodin, a

„New York Herald” jőnevű szerkesztője rejtőzött, — a tettelett könnyeken át is észrevette, hogy egy idősebb, botra támaszkodó fehérszakállas férfi halad már többször el mellettük és sajnálkozva tekint rájuk. Finom ösztönével megsejtette, hogy ez kell legyen az a férfi, akire várnak és amikor az, tőlük nem messze, végre helyet foglal egy padon, hirtelen felpattant a helyéről, kezébe ragadta a szegényes kosarat és futni kezdett vele.

— Marie, Marie! — kiáltotta Miss Nodin jól tettetett kétségbeeséssel a hangjában, miközben utána iramodott a szőkevénynek. Éppen a padon ülő férfi előtt csipte el Miss Mortont, aki most kiejtette kezéből a kosarat, hangerősen sirva fakadt és ledobta magát a földre.

— Hagyj engem, Imre! — hagyj engem: nem bírom tovább... nem bírom! — kiáltotta jajgatva. Az idegen férfi botjára támaszkodva hozzájuk bicegett és jóságos tekintetét Miss Nodinra függesztve, részvétteljes hangon megkérdezte:

— Mi a baja ennek alálynak? Miért sir?

— Jaj, kedves uram — sopánkodott Miss Nodin — nagy baja van ennek. Rossz fát tett a tűzre és most világgá akar menni.

— Hagyjanak! hagyjanak! — sikoltotta Miss Morton.

— Ejnye — ejnye... — dörmögte a férfi, miközben egy rejtett tekintettel meggyőződött arról, hogy senki sincs a közelben.

— Drága jó uram, — könyörgött Miss Nodin — segítsen már fékentartani ezt a lányt, mert biz' isten megszökik különben. Olyan ereje van, mintha az ördög bujt volna bele.

— Jól van no, — morogta a férfi.

— Segítsen legalább arra a padra vinni.

— Hagyjanak engem világgá menni — siránkozott Miss Morton és dulakodni kezdett velük. Közben egyik lábáról övig felcsuszott a ruha, feltárva villogó meztelenségét. A férfi tekintete móhon tapadt az izgató fehérségre és hirtelen támadt fiatalos rugékonysággal nyalábolta át a vergődő leányt.

— Ne sirj már kis csacsi, — biztatta, miközben letette a padra, míg Miss Nodin félszeg tiszteletudással állt előtte.

— Mondd el már fiam, mi történt evvel a lánnyal, hogy olyannyira sivalkodik — fordult most a férfi Miss Nodin felé, reszkető kezével végigsimitva annak arcát.

— Áldja meg az isten az urat, amiért ilyen jó hozzánk. Hát tesszik tudni, nagy baja van ennek — kezdte jólbetanult parasztos kontőrfalazással Miss Nodin.

— Csak gyorsan fiam, mert későre jár már és még rosszat találnak rólunk gondolni az emberek, ha ilyen későn itt látnak bennünket.

— Azt a nyavalyást szeretném én látni, — replikázott Miss Nodin, — aki magáról rosszat merne gondolni. Ki is kaparnám rögvést a két szemét.

— Jól van, no. Hadd halljam már, — mondta a férfi fölényes mosollyal az arcán.

Miss Nodin most egy isszonyuan hosszúra nyújtott mesébe kezdett bele, bizonyos kajlalábu Mauriceról és annak viselt dolgairól, melyek állítólag mind szorosan hozzátartoztak a lány tragédiájához. A férfi idegesen dobolt a botjával, majd hirtelen Miss Morton felé fordult, aki fáradtan támaszkodott rája és behunyta szemeit.

Álmos vagy lányom? — kérdezte tőle jóságosan, megszakítva ezáltal a másik leány hosszú lére eresztett elbeszélését.

— Nagyon, — sutogta az.

— Akkor most menjetek szépen haza.

— Nem! Nem megyek! Nem lehet...

— Kidobta az anyja, — magyarázta Miss Nodin.

A férfi még egyszer körülkémlett, majd ismét megszólalt:

— Nem tudom, mit kezdjek veletek — mondta, — mert nekem most haza kell menni.

— Ne hagyjon el bennünket, — könyörgött Miss Nodin, miközben őszinte, naiv tekintettel nézett a férfi titokteli szemeibe.

Rendben van. Ha okosan viselkedtek, segíték rajtatok. Én most erre fogok menni, ti meg amarra. A park bejáratától balra van egy kis ucca, ott áll majd egy villanypóznához támaszkodva egy szolga, az az én szolgám. Könnyen megismerhetitek, mert vörös zubbony van rajta. Megmondjátok neki, hogy én küldtelek benneteket. Ő majd elvisz valahová, ahol jól ki fogjátok aludni magatokat. Majd holnap beszélünk a többről.

— Áldja meg az isten a jószágért — halálkodott Miss Nodin.

A férfi felállt és gyorsan eltávozott. Csakhamar eltűnt a sötét bokrok között.

Hosszas rábeszélés után, amit azért csináltak, mert sejtették, hogy lesnek rájuk, Miss Morton végre is hajlandó volt elindulni. Utközben, mintha fáradt volna, egész súlyával rátámaszkodott a barátnője karjára.

— Vigyázz, Dulcie, — sugta óvatosan. — A fekete táskát alkalomadtán csempészd ki a kosárból a revolverekkel együtt.

— A tekintetük egyetértően vilant össze. Tovább bandukoltak, megkeresni a vöröszubonyos szolgát.

II.

Nemsokára meg is találták, de legnagyobb meglepetésükre, sehogyssem akarta megérteni, hogy mit akarnak tőle. Csüggedten indultak vissza felé, mikor hirtelen utánuk szólt, hogy a szomszédos uccában mintha látott volna egy másik vöröszubonyost, talán az lesz, akit keresnek. A leányok örömpesve somfordáltak vissza hozzá. A vöröszubonyos most egyszerre bőbeszédű lett és alaposan elmagyarázta, hogy hol is látta azt a másikat.

Megtalálták a másik vöröszubonyost is. Ez már valamivel biztatóbban fogadta őket, bár eleinte úgy tett, mintha nem nagyon értené meg a kérdésüket. Végre is az ucca tulsó oldalán veszteglő autó felé bökött és felszólította őket, hogy gyorsan száljanak be.

A két lány egy ideig félénken nézett az autó felé, mintha rosszat sejtene. Nagy, csukottkaroszerű és elavult kocsis volt, az ablakai helyén papírral beragasztva. Végre is megindultak a kocsis felé. Kinyitották az ajtaját és ijedten hökkentek vissza, bár nem nagyon volt okuk az ijedtségre, mivel csupán egy férfi — valószínűleg a sofför — aludt benn hangosan horkolva.

Az ajtónyílásra felébredt, egy ideig álmosan dörzsölgette szemét, majd mitsem kérdeve udvariasan betessékelte a két lányt. De mielőtt beültek, hirtelen rájukcsapta az ajtót és a következő percben már meg is indult a kocsi.

Koromsötétség vette körül a bennülőket.

— Mindjárt gondoltam, — sugta Miss Morton a társnőjének, ujjáival végigtapogatva az ablakot — a papír csak ámitás, belül nehéz vaslapok vannak az üveg helyén.

Nem beszéltek többet, mert nem tartották lehetetlennek, hogy figyeljenek rájuk. Ugy tettek, mintha a nagy fáradtság álomba ringatná őket.

Hosszu kocsizás után végre megállottak. Az ajtó felpattant és legnagyobb meglepetésükre az a vöröszubonyos szolga állt előttük, akivel először találkoztak.

— Gyerünk babuskáim, — mondta az, durván kiráncigálva a kocsiból az ámuló leányokat.

Egy sötétablakos, egyemeletes villa előtt álltak, mely néhány óriási ráboruló platánfa hajbókoló ágai között úgy festett, mint valami sunyin meglapuló éjszakai rém.

— Mozgás, mozgás — rivallt rájuk gorombán a vöröszubonyos.

Félig megvilágított, elegáns lépcsőházba jutottak. Mindenfelé márvány és szőnyegek. Lépcsőkön mentek fel, folyosókon végig, aztán megint lépcsőkön le, egy ajtó előtt végre megállottak. A szoba kicsi volt és piszkos. A vöröszubonyos rájuk parancsolt, hogy várjanak türelemmel, míg jön értük valaki. Aztán kiment és rájuk zárta az ajtót.

Alig vártak néhány percig, mikor csoszogó lépések zaját hallották a folyosón. Valaki kulcsot vett elő, a zár felpattant és egy idősebb asszony — tipikus kerítőnő — lépett a szobába. Szélesre nyitott szájával mosolygott rájuk és bizalmasan megveregette a hátukat. Aztán nagy sopánkodások között arról kezdett beszélni, hogy milyen nehéz most egy szegény lánynak a helyzete. Végül is oda lyukadt ki, hogyha a lány szép és szép a teste, nem kell mingyárt kétségbeesni, mert ha egy kicsit okos is, könnyen megalapozhatja a szerencséjét.

— Van ám itt sok finom ur, aki aranyat fizet a testetekért, ha szép — mondotta nyájas kedveskedéssel, miközben közelebb lépett Dulciehez és megtapogatta a melleit.

Miss Nodin olyan mozdulatot tett, mintha torkon akarná ragadni a szörnyeteget, de Miss Morton leintette.

— Ej... ej, de ropogós az emlőd tubicám.

Majd hirtelen Miss Morton felé fordult és őt is végigtapogatta.

— Van ám itt a szomszédban egy gyönyörű márványmedencés fürdő. Ha megfürödtök a vízében, olyan szépek lesztek, mint az angyalok. Gyertek csak utánam, tubicáim.

Kinyitotta az ajtót és kitipegett a szobából. Nyomban utána Miss Morton lépett ki. Egyetlen tekintettel meggyőződött arról, hogy a folyosó üres és a következő pillanatban, hihetetlen erővel torkonragadta a meglepett banyát és még mielőtt kiálthatott volna, bependerítette a szobába, pecket rakott a szájába. Miss Nodin meg gyorsan lezárta az ajtót, felnyitotta a kosarat, kötelet vett elő, amivel azután jól összekötözték a halálra vált asszonyt.

— Vedd ki a fekete táskát a kosárból és helyezd készenlétbe a revolvert — sugta Miss Morton társnőjének.

Óvatosan léptek ki a szobából. Az ajtót bezárták maguk mögött és a kulcsot kihúzták a zárból. Lopva suhantak végig a folyosón.

— A háztetőre! — adta ki a jelszót Miss Morton.

Macskaléptekkel haladtak felfelé a lépcsőn. Szerencsére senki sem lepte meg őket. Csak a földszintről hangzott fel valami különös láрма. Elérték a padlásajtót. Könyöszerrel nyitották fel. Megkönynyebbülten bujtak ki a tetőre, melynek középső része lapos volt és vastag üveglapokkal fedett, mintha csak valami műtermet vagy télikertet takarna. Az üveglapokon fény csillant át.

Miss Morton óvatosan lépett az üvegtetőre, nyomában Miss Nodin, ki egyik kezében a fekete táskát szorongatta.

Az üvegtető közepén találtak egy kitört táblát, de nem láthattak semmit, mert az üvegtető alatt vastag szőnyegfal húzódott. Miss Morton elővette a zsebkését és nagy darabon bevágta a szőnyeget. Kíváncsian hajoltak a nyílás fölé. Hihetetlen látvány tárult a szemeik elé.

Egy feltűnően nagy, lapos terem terült el alattuk. A terem közepén egy hosszú asztal vonult végig, mellette sok magastámlájú fafaragásos szék. Az asztalt vörös színű, nehéz atlasz borította, melynek sulyos rojtjai csaknem a parkettig csüngtek alá. Minden szék előtt az asztalon, puha, vörös plüssel

letakart óriási ezüstlálcában egy-egy megmerevedett testű meztelen nő ült. Mindannyian egyforma pózba merevültek, mintha élettelen szobrok lettek volna. A karjukat a csipőjükhöz szorították, a lábukat térdben kissé meghajlítva szétvetették. A szétvetett lábak között különféle alaku és színű metszett poharak csillogtak.

Köröskörül a falak mentén, bő redőzetű vörös bársonyfüggönyökkel takart apró fülkék rejtőztek, melyekből néhol vakító fehérségű ágyrészlet villant elő.

Mikor a két leány letekintett, a bálszerűen megmerevedett nőknél kívül csupán egy idősebb szürkeruhás férfi tartózkodott a teremben, aki — mint a színházi rendező a függöny felvonása előtt szokta — ideges kapkodással rendezgetett az asztalon. Néhol egy lábat helyezett néhány centiméterrel odébb, néhol meg a sokszínű poharakon igazított valamit.

Kisvártalva kinyitott egy kis ajtó, szemben a nagy szárnyas ajtóval és a leskelődő leányok ajkát csaknem egy meglepett kiáltás hagyta el. Az a joviális képű öreg bácsi lépett a terembe, aki nemrég a parkban olyan nagy jóakarattal karolta fel őket, csakhogy most sokkal fiatalabbnak látszott.

Köszönés nélkül lépett oda a szürkeruhához.

— Megérkeztek? — kérdezte idegesen és Miss Morton nem kétkedett abban, hogy most róluk lesz szó.

A szürkeruhás igent intett a fejével.

— Nem makrancoskodnak?

Nem hiszem, Mortons anyó épp most puhítja őket.

— Kár, hogy nem vehetnek részt ezen a szép mulatságon, mert azt hiszem, hogy sokkal többet érnek valamennyinél, — mondta az idegen férfi, fitymáló mozdulattal mutatva végig az áldozatra szánt leányokon.

Majd a vége felé lehozzák őket is. Természetesen még legalább két órányi időre szükségünk van, míg hatni kezd az injekció.

Most már érthető volt, hogy miért viselkednek szoborszerűen azok a szegény leányok. Valamilyen ördögies injekció segítségével megfosztják őket az akaratuktól és így bábokká lesznek.

Miss Nodin kérdően tekintett a detektívnőre.

— Meg kell várjuk, míg az or-

gia megkezdődik, hogy mindnyájan együtt legyenek, — sugta vissza Miss Morton. Akkor aztán kifürkészük, hogy hol is vagyunk tulajdonképpen és itt a tetőn felállítjuk azt a kis fekete szerszámot, melyet a kezében tartasz, ami tulajdonképpen egy zseniálisan megszerkesztett rádióleadót rejt magában, melynek felvevője a rendőrfőnök szobájában van. Így aztán könnyűszerrel idedirigáljuk a rendőrséget, közben pedig nagyszerűen szemmel tarthatjuk a bandát.

Érdeklődve hajoltak ismét a rés fölé.

Lenn a két férfi gyanútlanul folytatta a beszélgetést.

— Már éppen ideje, hogy eltűnjenek. Az egész város jajgat, minden ember külön nyomoz utánunk. Most meg azt hallottam, hogy az a sátáni Miss Morton is belénk akarja ütni az orrát, mondta az izmos férfi.

— Csak hadd jöjjön, szívesen látjuk — röhögte a másik, miközben néhány lépésnyire eltávozott az asztaltól, hogy így gyönyörködjön a művében.

Kis idő múlva ismét megszólalt.

— Kár, hogy már vége lesz ennek a komédiának. Szerettem bibelődni ezekkel a dögökkel. De hát, ha muszáj. A kinaiak már nagyon türelmetlenek. A „Buddha” már készen áll az indulásra.

— Mikorára várod az indulást?

— Bizonyosra veszem, hogy hajnal előtt. Az urak nagyon idegesek. Félnék a rendőrségtől. Na mit szólsz a művemhez? Méltó bucsut akarok tartani. Hát nem gyönyörű?

Az ismerős férfi unottan tekintett végig az asztalon.

— Gyönyörű — mormogta lelektelenül.

— Ej, ma még el is késünk! — kiáltotta a szürkeruhás az órájára pillantva.

Még néhányszor körülfutotta az asztalt, aztán megragadta a másik férfi karját és kilépett vele a teremből.

Néhány perc múlva sulyos gongyütések hangzottak fel, ugyanakkor kigyultak a terem összes csillárjai, fényárba fűrösztve az áldozati asztalt.

Ismét néhány perc elteltével kizárultak a nagyobbik bejárat ajtószárnyai, két felig meztelen, izmos néger szolga állt meg összefont karokkal az ajtó két szárnya

előtt, és egy vigan beszélgető, esztélyi ruhába préselt elegáns férficsoport özőnlött a terembe.

A szoborszerűen megmerevedett nők testén kinos rángás futott végig. Száz sóvár férfiszem meredt éhesen leleplezett bájaikra. A plazatronok fehérje megvillant a sárga fényben, a fekete ruhák alatt megvonaglottak az ölelésre vágyó férfiizmok.

De azért nem bomlott fel a rend, mert az izzószemű férfiak végre is legyőzték mohón előtörő vágyaikat. Az arcvonások megenyhültek, a beszélgetés ismét megindult és udvariasan tessékelve egymást helyet foglaltak az asztalnál. Minden kitárt ölü nő elé egy-egy férfi ült le.

Megkezdődött a nem mindennapi orgia, melynek egyenlőre éppen az volt a legraffináltabb izgatószerkeze, hogy az elébük tált nők nem volt szabad másnak tekinteni, mint asztali disznak.

Néger szolgák rohantak a terembe, pezsgős dugók durrogtak. A férfiak a mómorthozó részegség sóvár vágyával eltelve, mómoin kezdtek és csakhamar felbomlott a kényszerű rend. Először egy piros arcú, nagyorru férfi ugrott fel a székeről és ölébe emelte az előtte ülő habkönnyű leányt. Erre általános kavardás támadt. Kéjes ordítás, szitok vegyült az általános zajba. Az arisztokratikusan kemény ingmellek alól előlopakodott a durva, nőéhes férfi. Az asztalon, az asztal alatt ölelkező, viaskodó párok fetrengtek szanaszét.

Hirtelen kialudtak az összes csilárok. Ugyanekkor a rejtett fülkéket fedő bársonyfűgönyök felhúzódtak és homályosan világító ámpolnák fényében elővillant az ágyak fehérsége. Mint egy hatalmas mágnes kezdte huzni az őrzöngő tömeget az ágy. A felszabadult vágyú férfiak a fülkék felé kezdtek vonszolni áldozataikat.

Itt a kedvező pillanat — sutogta Miss Morton.

Fölálltak és tovább akartak lépni, mikor hirtelen egy végzetes bal eset történt. Dulcie, aki talán kisé ideges is volt, megfejtkezve arról, hogy üvegtetőn járnak, egy erőteljes lépést tett. A következő pillanatban belört alatta az üvegtábla, irtózatosszörömpölés, recsegés hallatszotti és az így támadt részen lezuhant az orgiázók közé. Miss Morton halálra váltan tekin-

tett utána. De hamarosan visszanyerte a hidegvérét. Belátta, hogy itt csak egy mentség lehetséges: minél előbb értesíteni a rendőrséget. A fekete táska, a rádió — gondolta örömpesve, de hiába kereste a táskát. Hirtelen visszamelekezett, hogy még az utolsó pillanatban is Dulcie kezében látta, tehát az is vele együtt zuhant. Nem maradt más lehetőség a számára, mint minél előbb megszökni a tetőről, felkeresni a legközelebbi őrszobát és onnan telefonon értesíteni a rendőrfőnököt.

Körülnézett és észrevelte, hogy az egyik platánfa ága hajlékonyan hajbókol a feje fölött. Gondolkodás nélkül utána kapott és mint egy fürge mókus végigkuszott rajta a fa törzséig. Innen egy szomszédos fa ágára pattant, onnan egy másikra, mignem a magas kőkerítés fölé ért. Itt egészen az ág végére kapaszkodott és engedte, hogy a sulya alatt az csaknem a földig hajoljon. Leugrott és eszeveszett gyorsasággal futásnak eredt. Észak felé világos volt az ég: ott van New-York.

III.

A rendőrök egy szempillantás alatt körülfogták az épületet. Miss Morton, kezében revolverrel elsőnek nyomult be a kapun. Nyomon követte őt William Barclay, a rendőrfőnök. A lépcsőházban koromsötétség fogadta őket. Miss Morton rosszat sejtve meggyorsította a lépteit és minden elővigyázatosságot mellőzve, berontott az üvegtetős terembe. Koromsötétség és sehol senki. A rendőrök kénytelenek voltak fáklyát gyújtani, mert a villanyvilágítás nem működött.

Csatatérhez volt hasonló a nagy terem. Mindenfelé szertedobált székek, fűgönyök, poharak, üvegek. Az asztalról nehéz cseppekben hullott alá a terítőre kiömlött pezsgő. Az asztal alatt, üvegcserepek közt, megtalálták a rádiókészüléket rejtő táskát.

Miss Morton arcát a tehetetlen düh démonivá torzította.

Dulciet is magukkal vitték a nyomorultak! — kiáltott fel fogcsikorgatva. Gondolataieszeveszett táncot jártak az agyában. Eszébe jutott, amit a szürkeruhás mondott a másíknak, amikor a tetőn kilesték őket: még ma hajnal előtt lesz az indulás... a kínaiak türelmet-

lenek... az urak félnek... a „Buddha“ már készen áll az indulásra. Tudatában volt annak, hogy mit jelenthet Dulcie számára, ha a hajó egyszer már elindult Kina felé. És Miss Morton szemében hosszú idők óta most először, megjelent egy kristálytisztá könyccsepp. Nem, Dulcienak nem szabad ily nyomorúságosan elpusztulni! — tört fel benne az indulat. Meg kell őt menteni minden áron! Egyszerre iszonyatos erőt érzett az izmaiban.

— Utánam! — kiáltotta érces hangon.

A folyosón megtalálták a hirtelen szökés nyitját. A faburkolat ugyanis, mely embermagasságig takarta a falat, az egyik helyen gyanus eltolódást mutatott. Mikor félredobták, kitűnt, hogy egy vasajtó rejtőzik mögötte. Nagynehezen feltörték a zárat.

— Utánam! — kiáltotta Miss Morton és egyik kezében villanylámpát, másikban revolvert tartva, elsőnek lépett a föld alá vezető sötét folyosóba. Izgatottan rohantak végig a gránitkövekkel kirakott hosszú alaguton. Végre ismét lépcsőkre akadtak, majd egy nehéz vasajtó zárta el az útjukat. Feltörték és egy másik villában találták magukat. Itt is mindenütt sötét volt és sehol sem találtak senkit.

— Megszöktek előlünk... — mondta lemondóan a rendőrfőnök miközben visszatértek az előbbi villába. De Miss Morton, akit ez a fordulat már nem ért váratlanul, nem vesztette el lélekjelenlétét. Szigorú hangon utasításokat osztogatott a rendőröknek,

— Azonnal táviratozni a kikötőbe, hogy egy „Buddha“ nevű kínai hajó, ha indulni akar, feltétlenül tartsák vissza.

— Két motorkerékpáros rendőr azonnal elrobogott a város felé.

Mi pedig siessünk a kikötőbe.

Autóba ugrottak és szélesebben repültek a kikötő felé. Időközben fenyegető sötétségű ormóttan felhők gyülekeztek az égen. A légkör megtelt villamos feszültséggel.

— Vihar lesz — mondta Barclay, de Miss Morton nem hallotta a megjegyzést, félíg állva, kimeredt szemekkel nyelte az előttük fehérülő utat, mintha ezzel is fokozni akarná a kocsí rohanását, közben pedig lázas sietséggel működött az agya. Minden eshetőséget meghánytvetett magában,

nehogy készületlenül találja valami.

— A fekete táská itt van? — kérdezte hirtelen a rendőrfőnök felé fordulva. Barclay felmutatta a táskát.

— Rendben — mormogta inkább magának Miss Morton. — Erre még szükségünk lehet.

Mikor végre megérkeztek a kikötőbe, egy egyenruhás hivatalnok lépett hozzájuk, kezében egy sürgönyvel.

— Sajnálom de már lehetetlen volt megakadályozni az indulást — mondta és kinyújtva kezét, a tenger felé mutatott. A mindjobban tornyosuló hullámok között mélyen, benn a tengerben néhány fénypont csillant elő. Ott fut a „Buddha”.

— Azonnal egy üldöző hajót felszerelni! Gyorsan erősítést kérni a rendőrségtől — rendelkezett harsány hangon Miss Morton.

— Egy rendőrtiszt felénken megjegyezte:

— Az üldözőhajó legfeljebb másfél óra múlva indulhat. Addig oly nagy lesz az előnyük, hogy lehetetlen lesz utólni őket.

— Csinálja, amit parancsolok! — ordította magánkívül Miss Morton. Az altiszt tisztelgett és sietett végrehajtani a kapott parancsot.

— Most pedig a newhaveni repülőtérre — mondta Miss Morton. A rendőrfőnök ámulva nézett rá.

— Mit akar? — kérdezte tőle nyugtalanul és egyik kezével a viharfelhős égre mutatott.

— Majd meglátja, — mondotta Miss Morton.

Az autó rohanni kezdett a repülőtér felé. Időközben teljes erővel kitört a vihar. Orkánszerű szélvihar sepett végig a városon. Az óriási vasvázas épületek megremegtek bele.

— Gyorsabban... gyorsabban...

— kiáltotta Miss Morton a soffőr felé. Száz kilométeres sebességgel száguldtak tova. Végre feltűnt a hangárok óriási szilhuettje.

A Repülő Társaság irodaépülete előtt leugrottak a kocsiból. Az éjjeli inspekciós ámulva hallgatta meg Miss Morton parancsát.

— Lehetetlen elég tenni a parancsának Miss. Ily ítéletidőben egyetlen pilóta sem vállalkozhat a felszállásra.

— De kell, értse meg, kell!

A hivatalnok vállat vont és a telefonhoz lépett. Nemsokára öt repülőtiszt jelent meg az irodában.

— Uraim, — kezdte Miss Mor-

ton — ki vállalkozik arra önök közül, hogy most azonnal felszálljon velem? Egy bestiális bandát üldözök, mely ötven fiatal lányt elrabolt a családjától és Kina felé szökik.

A tiszték késtek a válasszal, majd egyhanguan kijelentették, hogy lehetetlen még csak meg is kísérelni a felszállást.

— Egy óra múlva talán, ha elcsitul a vihar.

— Egy óra múlva már kuthatjuk őket az egész Atlanti Óceán felszínén, mert nem kötelezték magukat arra, hogy az általunk sejtett utirányt kövessék. Eh... gyávák mindannyian!

A tiszték sértődött arccal vonultak ki a szobából. Miss Morton megsemmisülten rogyott egy székbe.

— Hát nincs egyetlen férfi sem, akinek a bátorsága felérne az enyémmel, ki pedig gyöngé nő vagyok!

William Barclay meghatódottan nézte a vergődését.

— Ha értenék a géphez...

Ebben a pillanatban, mint a villám ugrott fel helyéről Miss Morton. Fátyolos szemeibe egyszerre visszavarázslódott az életkedv tüze, arca ragyogott az örömtől. Tekintetét a szoba falára irányította, melyen egy nagy reklámplakát függött. Egy jólismert híres férfifej nézett onnan vissza rá. Egy ugrással a plakát előtt termett és gyorsan elolvasta a felírást.

— Harry Piel New-Yorkban van! — kiáltotta oly nagy örömmel a hangjában, hogy a jelenlevők ijedten ugrottak fel helyeikről.

— Igen, Harry Piel tegnap óta New-Yorkban időzik. Kéjutazást akar tenni az Újvilágban, egyszerűs mind egy nagy filmszkecs főszerepét fogja eljátszani — mondta előzékenyen a hivatalnok arcán derüvel, mely elárulta abbéli örömet, hogy végre valamivel mégis szolgálatára lehet a detektív nőnek.

— Harry itt... — ismételte megbüvölten Miss Morton.

— Ismerik egymást? — kérdezte nagy érdeklődéssel a detektív főnök.

— Hogy ismerjük-e egymást? Oh, nagyon is jól. Két évvel ezelőtt, mikor ő hosszabb ideig tartózkodott New-Yorkban és én még a pályafutásom kezdetén voltam, nem egyszer segített ki zavaromból bámulatos bravurjaival. De mit fecsegek én itt hiába, amikor minden perc emberéletet jelenthet.

Sietve a telefonhoz lépett és felzörgette az összes elegáns szállodákat. Végre is jelentkezett a híres filmstar. Miss Morton miután alapos szemrehányásokkal illette, amiért még nem kereste őt fel eddig, röviden tudtára adta, hogy miről is van szó. Harry Piel gavalléros készséggel ajánlotta fel a szolgáltatásait és megígérte, hogy tizenöt perc múlva a repülőtéren lesz.

— Heuréka! — kiáltott fel Miss Morton lecsapva a kagylót — van már pilótám! Dulcie meg van mentve! Siessen uram — fordult az álmélkodó hivatalnokhoz — helyezzen egy gépet készenlétbe.

— Parancsára. Egy katonai repülőgép áll a hangárban. Azt hiszem ez lesz a legalkalmasabb, mert egy könnyen kezelhető gépfegyver is van rajta.

— Jó, jó... csak siessen.

A rendőrfőnök nem tudott magához térni a meglepetéstől.

— Hát komoly ez, Miss Morton? Ön Harry Piel kíséretében meg akarja kísérelni a felszállást?

— Föltétlenül, kedves Barclay.

— De nézze minő rettenetes vihar dúl künn; csaknem házakat sodor.

— Harry meg én csodákra vagyunk képesek. De elég is volt ebből, kedves Barclay. Lépjen inkább a telefonhoz és érdeklődjön, hogy mi van az üldöző hajóval. Rendeljen legalább még ötven embert oda, aztán induljanak utnak. Apropos... hol van a fekete táská?

— Künn az autóban.

— All right! Nagy szerepet szánok ennek az ügyes szerszámnak. El ne felejtse a hajóra vitetni a felfogó készüléket.

— De... de nem érhetjük utól mégsem.

— A többit bizza rám és Harryra.

A rendőrfőnök hosszú bucsu után eltávozott. Miss Morton egy öltözőfülkébe vonult vissza, hogy magára öltse a nélkülözhetetlen pilótaöltönyt.

Dühösen rázta meg a szél az ablakokat, mintha tehetetlenül dühöngne amiatt, hogy olyan emberekre akadt, akik még őt is ki tudják játszani.

IV.

Néhány sikertelen start után, melyet minduntalan megakadályozott a rettenetes szélvihar, a repülőgép Harry Piel zseniális ve-

zetése mellett mégis csak felemelkedett. Egy ideig már-már egyensúlyt veszítve, bizonytalanul himbáldozott alig száz méterre a föld felett, majd hirtelen, mint egy ki-főtt ágyugolyó repülni kezdett felfele. Hogy a bizonyosnak látszó katasztrófát kikerülje, Harry Piel ezer fufanggal és leleményességgel keresztül törte magát a viharfelhőkön, fölébük emelkedett és így folytatta útját a tenger felé. Csak itt ereszkedett ismét alá. Az előbbi veszély megismétlődött. Az orkán fülsiketítő zaja tulkiabálta a gép berregését. Miss Morton lélegzetviasszafojtva szemlélte a tiráni küzdelmeit, melyet egy izomkaru férfi egymaga vívott a feldühödt Természettel. Nemsokára felcsillant alattuk a tomboló hullámok által felkavart tenger vize. Miss Morton távcsővel kémlelt a hajó után. Csak nagynehezen akadt rá, mert a szökevények óvatosság voltak és minden fényt kioltottak a hajón. De felülről mégis elárulta őket a kémények tüze.

— Itt vannak, Harry! Szálljunk lejjebb: — kiáltotta Miss Morton torka szakadtából, hogy tulkiabálja a vihart és a gép berregését. Nagyszerű ez a vihar — gondolta — nem fogják hallani a gépet.

Harry Piel mesteri ügyességgel ereszkedett a hajó fölé. Ugyanekkor Miss Morton hosszú kötélhágcsót dobott ki, derekához kötözte a fekete táskát, két revolvert dugott az övébe és kilépett a gépből.

Most következett a kaland legizgalmasabb része. A gép keringeni kezdett a hajó felett, mialatt Miss Morton bátran lejjebb-lejjebb ereszkedett az erősen himbáldozó hágcson. És mikor a hajó orra fölött repültek el, hirtelen levelette magát a fedélzetre. A gép tovább keringett.

Óvatosan lopakodott végig a fedélzeten Miss Morton. Terve az volt, hogy a kormányos mögé kerülve, azt ártalmatlanná tegye és így a kormánykerékhez jutva lassan visszafordítsa a hajót.

Izgatottan fülelt le a szellőztető nyílásokon. Vad ordítás hangzott a hajó belsejéből. Könnyen el tudta képzelni magának, hogy mi történik odalenn.

— Szegény Dulcie — sóhajtott.

Macskaléptekkel közeledett a kormányos felé. A jól megtanult kínai úgy látszott, hogy már gyanított valamit, mert mind többször

tekintgetett felfelé, hol Harry Piel gépével keringett.

A vihar időközben alábbhagyott, a csillagok elő-előtűnedezték.

A kínai kormányos ekkor aztán meglátta az üldöző repülőgépet és már a hajó gyomrába vezető kúrtó felé hajolt, hogy leadja a vészjelt, mikor Miss Morton hátulról rávelette magát az óriásra. Egy jólkipróbált fogás segítségével hátracsavarta a kínai fejét, hogy az moccan sem tudott, aztán egy nagy lendülettel belődította a tengerbe.

Harry Piel, aki szemtanuja volt a nagy bravurnak, üdvözlésképpen egy halálugrást csinált a gépével.

Miss Morton lassan fordított egyet a kormánykeréken. Az óriási testű hajó oldalai nagy zajjal feküdtek a víznek. Ugyanakkor felállította maga mellett a rádiókészüléket és gyorsan leadta az örömhirt az üldöző rendőrhajónak, megjelölve nekik a pontos utírányt is.

Egy ideig úgy látszott, hogy sikerülni fog a hajót minden ellenállás nélkül visszakormányozni a kikötőbe, mikor hirtelen felpattant az egyik csapóajtó és egy felájult, övig meztelen nő tántorgott ki rajta. Részeg matrózok rohantak a nyomában. Miss Morton azonnal megismerte szerencsétlen barátnőjét. Mindenről megfeledkezve kiáltotta felé:

— Itt vagyok Dulcie! Ne félj!

A kínaiak meglepetve figyeltek fel, aztán egyszerre ráeszméltek, hogy a hajó irányt változtatott. Hirtelen kijózanodtak. Ebben a pillanatban lövés dördült el és az első kínai holtan bukkott a fedélzetre. A lövés zajára a többiek hanyat-homlok menekültek vissza a csapóajtó mögé, de csak azért, hogy kisvártatva sokkal nagyobb számban és felfegyverkezve térjenek vissza. Ezt a kis időt arra használta fel Miss Morton, hogy Dulciét, aki néhány lépésnyire tőle összeesett, a kormánykerék mögé hurcolta és néhány ládából és kötélsomóból, mely a közelben hevert, barrikádöt rögtönzött maga köré.

Mikor a kínaiak ismét megjelentek, jólirányzott lövéseket adott le rájuk. Néhány kínai véresen bukkott le, de a többiek feltartóztat-hatatlanul nyomultak előre.

— Segítség... gyorsan... végünk van... — kiáltotta a rádiókészülékbe Miss Morton, mert már mind-

össze néhány töltny volt a tás kájában. A kínaiak lassan közeledtek feléje. Ekkor váratlan segítség érkezett. Harry Piel, ki az immár tiszta légkörben mindent látott, hirtelen csaknem a fedélzetig ereszkedett és amikor az elbarikádózott kormánykerék felett elsuhant, a repülőgép karoszériájára szerelt gépfegyver segítségével sortüzet adott le a kínaiakra.

Iszonyu pánik következett, a kínaiak véresen, jajgatva, számos hullát hagyva maguk mögött, visszarahantak a csapóajtó mögé.

Nemsokára azonban több ajtón át rohantak a fedélzetre, így akarva megközelíteni Miss Morton rejtékét. De Harry Piel kifogott rajtuk. Oly gyorsan keringett a fedélzet felett és oly gyorsan adta le a sortüzeket, hogy azok alig léphettek kettőt, már is újabb sortüz zúdult rájuk.

— Leállítani a gépeket, — kiáltotta a kínai vezére — mert különben az üldözők karjaiba rohanunk.

Néhány perc múlva elcsendesedtek a hajókerék lapátjai. A hajókolosszus egy helyben ringatódzott.

— Egy helyben állunk! Teljes gözzel utánunk! — kiáltotta Miss Morton a rádióba.

— A kínaiak újabb hadicselen törték a fejüket és nemsokára rágyújtó rakétákkal lötték a repülőgépet. Miss Morton elszoruló lélegzettel figyelt. Ha egyetlen rakéta talál, menthetetlenül felrobban a gép, másrészt örült, mivel a felvillanó fények nagyszerű uimutatóul szolgáltak az üldözőknek.

Harry Piel látva a veszélyt, hirtelen felemelkedett a magasba. A kínaiak csak erre vártak. Vad diadalordítással törték előre. Miss Morton üvegesedő szemekkel látta közeledni az állatias arcokat. De a következő pillanatban elragadtan kiáltott fel. Harry Piel nem hagyta cserben régi barátnőjét. Amily hirtelen emelkedett az imént, épp oly hirtelen ereszkedett ismét alá és újabb sortüzet adott le.

Rettenetes volt ennek a sortüznek a hatása. A kínaiak csaknem valamennyien vérükben fetrengve orditoztak.

Feltűnt végre a rendőrhajó.

— Heuréka! Győztünk! — kiáltott fel Miss Morton és mikor már tudta, hogy nincs veszély, ájultan omlott Dulcie lábai mellé.

A kikötőben, a késő éjszaka dacára, rengeteg ember gyült egybe fogadni az érkezőket. És mikor a hajó kikötött és a hajóhídon megjelent Miss Morton, karjával támogatva Dulciét, egetverő éljenzésbe tört ki a tömeg.

Harry Piel frissen, elegánsan a hid végén várakozott rájuk. Egy óriási virágcsokrot tartott a kezé-

ben és ezekkel a szavakkal adta át Miss Mortonnak:

— Életem legjobb filmjét az ön jóvoltából nem kellett megjátszanom. Boldog vagyok, hogy minden színészkedés nélkül élhettem ezt át. Mégis csak a való élet a legjobb filmrendező.

— Vége. —

„Orest“ erotikus elbeszélései.

KOLIBRI-MADARAK

„Orest“ teljesen újszerű elbeszélése, mely páratlanul rafinált erotikával ismerteti meg az olvasót

Az íróasztalom előtt ültem, fáradtan, mint egy ezeréves ember, akiről megfélekedte a halál.

Zöldernyős villanylámpa vetette sápadt fényét a fehér papirlapokra, egyébként kellemes fényhomály de rengett. Gyorsan vetettem a betűket a fehér papírra, tollam meg sem állt, már új ívet vettem elő, gyorsan, gyorsan, a kéz alig tudta követni a gondolatokat. Valami lázas, teremtvő vágy fogott el. Új gondolatok, új alakok születtek agyamban, s e felejtettem saját személyemet, saját egyéniséget, külsős érzések fogtak el, — mintha minden egyes hősöm én magam volnék, velük sirtam, nevettem, velük szenvedtem és örültem. Szemeim csillogtak, halántékomon kidagadtak az erek, a homlokom verejtékes lett s a kezem reszketett. Rettenetes dráma játszódott le szemeim előtt, amelyet megírtam egy hercegnőről, kinek szeme homályba borult és képzelt szörnyek ellen küzdött. S lelkemben a képzelődés összekeveredett a valósággal. Szenvedtem, megborodtam. A szörnyek már közeledtek felém. Micsoda zaj ez a hátam mögött! Mi borzolja föl a hajamat! Mi csörren meg az asztal alatt! Nem, nem, csak képzelődés! De mégis, valami asszonykéz megérintette a térdemet! A homlokomról hideg verejtékcseppek hulltak alá. Szerettem volna az asztal alá nézni de nem mertem.

Lassan, óvatosan lecsuszítottam a kezem. Valami meleg, meztelen testet érintettem.

Most hátrafordultam.

Az egész szoba tele volt meztelen nőkkel, aminőkről az imént erő-

tikus fantáziámban írtam. Fehér, vonagló karjaikkal felém nyultak, barnák, szőkék, feketék és egyre több kuszott elő a szoba sötét sarkaiból. Némelyik egész fiatal volt, fehér, gömbölyű idomokkal. A nyakamra másztak s ha egyet megfojtottam, tiz keletkezett helyette. Megszeppenve menekültem s lábam a villanylámpa zsinorjába csavarodott. A lámpa elaludt s a sötét szobában a nők meztelen teste világított lobogó zöldes, kékes, sápadt fényben, mint a a kőbor lelkek, a lidércfény.

És ekkor hirtelen felgyult ismét a villany és én egyedül voltam.

Csalódtam e? Az ajtó mintha megnyikordult volna. Hirtelen hátrafordultam, de nem volt időm megijedni.

— Szabad, kis költőm?

Egy édes fiatal leányfő kukkantott be, csak a fejcskékjét dugta be az ajtón, arcán mosoly, félig gyáva, félig pikáns mosoly, mely azt mondja: akarok is, meg nem is. Tejfehér, gömbölyű keblei meztelenek voltak egészen övig. Két karját feje mögé szorította, hogy a hónalj pihés szőrzete szemeim elé szökött. Két kis keble felém feszült. A nagy, rózsás bimbók gyönyörűen ragyogtak ki a telt, fehér, kebelhalmazakból.

— Szabad? — szólt hízog, halk hangon s látván rajtam a kellemes meglepetést, be sem várva a feleletet, beszökkent, mellettem termett, hozzám feszítette két keblét és összeviszta csókol.

— Maga az én kedves író, azért jöttem ide!

— De... de... miért olyan, hogy is mondjam, modern Éva-kosztümben?

— Meg akartam magának mutatni szép kebleimet!

Kérdően néztem a kislányra. Meglepetésemben is csodálattal gyönyörködve néztem a szép, erős felsőtermetét, amint előttem állt, bizalommal, teljes gyermeki öntudatlansággal. Körülbelül tizenöt évesnek gondoltam.

— De... nem bántja magát a ruhátlanosság?

— Nem. Manapság a nők a ruhát is csak izgatás céljából hordják. Olyan kevés rajtuk a ruha, hogy erotikusabb hatást vált ki, mint a teljes meztelenség.

Azért is csak csipőig meztelen, hogy engem jobban ingereljen!

— Azt hiszi, nem merek egészen leveiközni?

És csipőjén már is lecsuszott a szoknyácska és a bugyi. Két telt comb, két gömbölyű térd bukkant elő, kis, gömbölyű, kerek üleppel...

Leültünk egy karosszékre. A lány az ülésen, én a támlán. Egy pillanattal összeérinttük, aztán odatapadt az ajkam a lány édes szájára, hosszasan egybeforrva, míg a szemei fáradtan lecsukódtak.

Halk csattanással vált szét az ajak páruink. Arcát a mellemre hajította, átkaroltam és a haját csókoltam. Majd gyöngéden felemeltem, arcát két kezem közé fogva, néztem, néztem a kipirult, édes arcot. A szemek lesütve, mélységes kéj borongott rajtuk. Iparkodtam, hogy a lesütött szempár reám nyiljon.

— Bántottam? — szóltam hal-

— Nem tudom, — sugta a leány, — de ha megcsókol, az olyan szomorú! Mert bűn, nagy bűn szeretni. — Édes kis ártatlanság, ez nem bűn!

— Szeret? — kérdé.

— Szeretlek!

— Nagyon?

— Nagyon, nagyon, igen nagyon!

Ahogy már férfiak szokták ölelés előtt!

— És hát lehet egy ilyen meztelen csöpséget nem szeretni? Maga még ártatlan?

— Igen! — szólt a lányka elvörösödve

— Hát mesélek neked valamit. Volt egyszer egy csunya, rossz fiú, aki megcsókol egy kicsi kis gyönyörű szép, anyagnál is jobb leányt. A csók halk csattanással született meg ajkukon s elszállt a légbe, fölfelé, mind fölfelé, föl az égig és

mire felért az isten elé, szárnyas kisangyal lett belőle.

— „Ki vagy?” — kérdezte tőle az isten.

— „Én egy kis leánynak első csókja vagyok.”

— „Vannak testvéreid?” — kérdezte tőle az isten.

— „Nincsenek” — szólt az angyalka — „magam vagyok, mert mikor én elszabadultam, a kislány a kezébe temette arcát és nagyon sírt.”

— „Hogy mertél akkor idejönni?” — szólt a jó isten, aki most nagyon haragos volt. — Hát micsoda csók az, amelynek nincsenek testvérek? Rögtön visszamégy a földre ahhoz a kislányhoz s míg százezer testvéred nincs, addig szárnyatlanul, testetlenül kóvályogsz a levegőben.”

A jó isten mondta és a kis angyal szárnyavesztetten bukott a földre.

A szék támlájáról a székbe kerültem, a kislány pedig, hogy, hogy nem, az ölembe ült és nagyokat rándult benne kis ülepével.

— Édes leányom, hallod-e sirni, hallod-e könyörögni? Itt reszket a levegőben. Szegény kis csók. Ne sajnáljuk? Látod, ha mi nem szeretjük egymást, akkor az a szegény csók árva marad, s nem jut soha a menyországba. Hát maga tudna egy árva kis angyalt megfosztani a menyországtól? Azért hát kicsi leányom, nekünk szent kötelességünk őt megváltani. Ugy e megváltjuk? És sietnünk kell, szorgalmasnak kell lennünk, mert a kis angyal már nagyon szeretne visszatérni a menyországba!

Boldogan, édesen kacagott a lány:

- Szegény kis angyal!
- Hogy fázik!
- Hogy rimánkodik!
- Nem fog soká fázni!
- Nem fog soká rimánkodni!
- Te édes!
- Te drága!

— Cupp... cupp... cupppp!

Ujjongva röptül egy fehér angyal a menyország felé.

— Most pedig! — szóltam, — beültünk a vonatba és elutazunk valahova. A karosszék lesz a vonat. Harmadik csöngetés, tessék beszélni.

És beültünk az öblös nagy hintaszékbe. Éppen elfértünk benne ketten, szorosan egymáshoz simulva.

— Meg vagyunk? — kérdeztem.

— Meg vagyunk! — felelte a kislány.

— Akkor csöngessünk harmadikat.

És csöngettünk harmadikat: egymáshoz feszülve háromszor megcsókoltuk egymást.

— Mehet!!

És megindultunk, vágató sebességgel hullámozt a hintaszék, csak úgy kattogott.

Egymásra néztünk.

— Mivel töltjük az időt? — kérdezte a kislány.

— Unatkozunk, — indítványoztam.

— Igazán? — kérdezte a kislány.

— Igazán!

— Hát akkor unatkozunk.

Ő jobbra, én balra hajtottam a fejemet, de úgy, hogy oldalt egymásra pillanthattunk.

— Három perc múlva megszólalt a kislány.

— Hallod?

— Hallom!

— Nagyon unalmas az unatkozás.

— Bizony unalmas.

— Hát mit csináljunk?

— Tartsunk állomást, mert állomásra értünk. Jó?

— Jó. De akkor füttyülni kell.

— Füttyülünk.

És füttyülve közeledtek az ajkaink s hosszantartó csókban összefortunk.

— Egy perc!

— Ne szálljunk ki.

— Nem is lehet.

— Most csöngessünk.

Csöngettünk.

— Most megint füttyülni kell.

Füttyültünk.

Aztán megint megindult a vonatunk.

— Hallod-e, költőm, hová utazunk tulajdonképpen?

— Biminibe.

— Hol van az?

— Ahol mi vagyunk!

— Szép ország?

— Nagyon szép.

— Mesélj róla valamit.

— Mesélek? Bimini, az a csodaország. Az egész ország oly nagy, mint egy karosszék, de elfér rajta minden. Zengő madarak kergetőznek a kék levegőben s a danájuk csupa csókcsattanás. Akarod hallani a danájukat?

— Igen... Jaj, de szépen énekelnek a Bimini-madarak.

— Igen, aztán az egész ország csupa erdő, a fája tükörüvegéből való, a lombja is csupa tükör és aki benne van, az akárhová néz, meglátja magát benne. De aki Biminibe utazik, az nem magát nézi a tükörben, hanem a társát. Mert Bimi-

nibe csak kettesével szokásos utazni...

— Hallod, — szólt a kislány s gyengén arcul ütött, — hátha te most egy más kisleánnyal utaznál, akkor is azt néznéd?

— Ohó, — kiáltottam, — úgy mint te, oly aranyos egy se lehet.

— Az már más. Nagyon okos ország ez a Bimini. Tovább!

— Aztán ha megéhezik az ember, akkor icipici kolibrimadarak szállanak elébe és icipici csókokkal etetik.

— Hallod, hát kell nekünk kolibri-madár?

— Hogyne! Nini most is itt röptül egy az ajkad körül. Megfogom. Megcsókoltam.

— Nagyon finom madár a kolibri, — sóhajtott és szent kéjben feszítette testét.

— Igen, de nagyon kicsi és az ember nem tud vele jóllakni.

És fuldokolva csókoltam már mindent, combjain és keblén.

— Te torkos, hát mesélj tovább!

— Mesélek. Hol is hagytuk el?

Igen, a kolibri-madarak. A kolibri-madarak ezerszínű, apró szárnyaikkal körülörpöködnék bennünket, hogy csak úgy szédül tőle az ember. S különös, édes meleg fogja el a szívet, láz, mely elkábit s mondhatatlan édes látomásokat varázsol a szemünk elé.

Ilyenkor az ember nem tudja, hogy mi lelte, csak megfogja a kezét kicsi társának és a szemébe néz, hosszan, szerelmesen, így... de mi lelt? Édes hiszen te sirsz!

A kislány szeméből csakugyan két forró könny pergett végig az arcán. Leccókoltam.

— Mi bánt?

— Nem tudom, — szólt a kislány, — olyan szép ez a Bimini és ott mindenki költő, ugye-e? Ugye, maga mindig fog engem így szeretni?

— Mindig, mindig!

A kislány szomorúan rázta a fejét.

— Nem lehet, nem lehet!

— Miért nem?

— Ha én öreg és csunya leszek, akkor maga nem fog engem szeretni?

— De hiszen én is öreg leszek akkor! Öreg és csunya.

— Nem, maga... maga... te nem leszel öreg, te mindig olyan leszel, mint most.

— Igen, mert mindig foglak szeretni. És mindig utazunk Biminibe s abban a tündérszép országban örök ifjúság vár reánk. Apró, gyöngy-

szemű pillangók röpködnek ottan, meglegyintik az arcunkat és elsi mitják róla az időt. S ha nagyon sulyos már az idő, hogy a pillangó szárnya nem bírja magával vinni, akkor te kacagsz egyet és egyszeribe megint gyerekek leszünk.

— Igazán? Jaj de szépen tudsz te mesélni!

— Biminiben mindenki tud mesélni.

— De hiszen nem vagyunk még ott.

— Nem? Hát nézz a szemembe. Kit látsz benne?

— Egy kis lányt.

— S most én nézek a te szemedbe. Kit átok ott.

— Egy kis fiút.

— No lásd, ha nem volnánk Biminiben, akkor nem látnánk egymást.

— Jaj de nagyszerű!

Hozzádörgölte keblét. Átfogtam.

S most jönnek a kolibrik. Acomodon van egy, a két kebleden két-

tő, a hónaljad alatt, mindenütt kolibri. Egy, még egy, még egy, még egy, még még egy.

— A kislány az ujjain számolta őket.

— Tíz... tizenegy... nincs is már annyi ujjam...

Átkaroltam, megszorítottam, ráfeszültem, egymásra futottunk, mint két szemközt jövő mozdony, mely hamis váltás következtében összeütközik.

Egymás testén vonaglottunk rövidet, aprókat, erőseket két-három percig. Mélyebbre és mélyebbre hatoltam Biminibe, annak is legforróbb vulkánjába, melynek lávája perzselve kiömlött...

— Ju... deh joh eh... — lihegte kéjesen a lány.

Röviddel rá szürke tehervonaton döcögünk vissza Biminiből... És kolibri madarak helyett verebek, lepkek helyett fekete korom volt.

Bonyodalmas történet.

— Irta: CZACZA. Eredeti kézirat —

I.

Szentpáli Béla földesur, hazaérkezve megtudta, hogy a felesége kora reggel elutazott a városba, honnét csak késő este fog visszajönni.

Kezeit dörzsölve, vigan ment fel a lépcsőkhöz. Szobájába érve becsengette a szobalányt.

— Jutka, drága tubicám, kicsi rózsám, hogy vártam ezt a pillanatot! Végre háborítatlanul, egyedül veled, drága angyalom. No, szólj már te is valamit! Mondd, kicsikém, örülsz te is, hogy a tekintetes asszony nincs itthon? No, jer már közelebb, ne légy olyan vad, aztán csókolj meg úgy, ahogy én téged.

Es egy pillanat alatt derékon kapta a csinos, pirospozsgás arcu, meglehetősen lányt és kezdte kigombolni. Szép nagy alma alaku mellei kibugyantak a piros pruszlikból és a földesur vadul beléjük markolt. A lány szégyenkezve remegett karjaiban.

— Na, ne, tekintetes úr, mit gondolsz, ha a tekintetes asszony megtudja, mi lösz majd ebből!

A férfi keze a lány keblei alá csúszott.

— Hát nem szeretsz? Édes kis virágszálom, olyan nagyon vágyom utánad, az enyém kell, hogy legyél, gazdagon megajándékozlak, mindent adok, csak légy az enyém.

A lány durcásan hagyta magát tapogatni.

— Jó van no, aztán mikor lögyek a tekintetes uré?

— Figyelj ide Jutka! Kérsz egy napi szabadságot a feleségemtől és azt mondod, hogy szegény beteg nagyanyádat, ki a városban lakik, meg akarod látogatni. De te nem mégy oda, hanem az Emke szálloda 15 ös számú szobájában vársz rám. Ha álmos leszel, fekdűj le, megértetted?

— Ha már annyira kíván engőm, hát isten neki, a magáé löszök, de aztán ne tessék ám semmi rosszat gondolni ruham.

— Te kis libácska, — szolt a férfi és térdén ringatta a lányt, — meglátod, milyen jó is lesz majd.

A melleket kezdte csókolgatni és lejjebb is csuszott ajka Jutkanak is jól esett a cicázás, nagyon melege lett és izgalottan feszengett a földesur térdein és egész testében remegni kezdett.

Ezalatt csengettek!

Jutka felugrott, mintha beléje csiptek volna.

— Jézus Máriám, talán csak nem a tekintetes asszony!

S ruháit begombolva sietett kinyitni a folyosó ajtaját.

Szentpáliné, ki korábban jött haza, mint ahogy várták, látván Jutka nagy zavarát, kócos haját és gyűrött ruháját, gyanut fogott és este vallatóra fogta a lányt. Persze a liba elgárogta az egészet, azt is, hogy hol fognak találkozni.

II.

Másnap este Szentpáliné az Emke szálló 15-ös számú szobájában várta férjét. Kicsavarta a villanykörtét, nehogy férje felismerje s lefeküdt. A férj örömeiben kissé bepityizált, sötétséget látván azt gondolta, Juditka már alszik s óvatosan melléje bujva a paplan alá, hozzádörgölözött.

Jutka, drága violám, egyetlen galambom, csakhogy itt vagy. Te többet érsz nekem, mindennél, tíz tekintetes asszonynál. Ugye szeretsz, gyönyörű rezedavirágom? Ölelj hát meg Ejnye na, ne légy te is olyan savanyu uborka, mint a tekintetes asszony. No de azért ne gondold, hogy megszabadulsz tőlem, Ha már itt vagy, hát élvezni akarlak.

*

Éjfél után, mikor Szentpáliné legjavában aludt, férje mintha mi sem történt volna, haza ment. De otthon legnagyobb meglepetésére Juditkát találta felesége helyett. Csakhamar megtudta a valót. Eleinte bosszankodott de később mégis csak megbékült saját magával, meg Juditkával.

III.

Ezalatt az Emke szálloda éttermében zárórát jelentettek és báró Mindszenti kissé berugott állapotban eltevesztette szobaajtáját és a 15 ösbe lépett, mely nyitva maradt, mikor a földesur, nagy sietősen elhagyta. Mindszenti sötétben feküdt le és nagy meglepetésben részesült. Ágyában egy nőt talált. Eleinte nem is tudta, mit kezdjen evvel a nővel, de elvégre eszébe jutott, hogy jó lesz megtapogatni, hogy milyen formájú. Aztán izmos karjaiba rántotta, örülten csókolni kezdte és úgy préselte magához, hogy Szentpáliné meg sem tudott moccani. Acélkemény volt az egész férfi.

A nő érezte, hogy ez nem a férje, hála az égnek. Nem is ellenkezett, hiszen olyan nagyon jól esett neki.

Csak reggel tudta meg, hogy tulajdonképpen ki az az acélember.

IV.

Szentpáliné egész felfrissülve, jókedvűen ért haza. Férjét, akivel csak ebédkor találkozott, gyengéden megsimogatta és csak annyit jegyzett meg: — máskor óvatosabb légy! — és hamiskásan megcsókolta.

Ugyanaznap délután 5 órakor báró Mindszenti tette tiszteletét Szentpáli Béla földesuréknál.

KERINGÓ

GYÖRÝ · ENDRE · REGENYE

— Eredeti kézirat —

(7)

XXVI. FEJEZET

Béla nem akart hinni szemeinek.
— Maguk... itt...?

Klára zavartan, szégyenkezve sütötte le szemeit, Olga, akin már meglehetősen erőt vett a mámor, kacagva nyújtotta feléje poharát.

— Ne csodálkozzon, inkább igyon.

Odaült Pali mellé, aki belécsókolt a vállába és átölelte. Béla Klára mellé ült, aki sietett neki elmondani, milyen körülmények között kerültek ide.

— Nagyon haragszom Olgára, nem elég, hogy ide hozott, de még így is viselkedik... Palitól sem szép.

Béla hallgatott. A két lányt nézte és megragadta, megütötte különbözőségük. Aladár menyasszonya — itt. Olyan különös, féltő, visszataszító volt neki ez a szituáció — pedig nem is gondolt Aladár-ra. Valahogy őt sértette, őt bántotta, hogy ez a lány itt van, olyan közel azokhoz, akiket ő utál és un, akiknél mennyivel, de mennyivel fölötte áll. Szinte féltette és ellenségesen nézett Palira, aki egész fesztelenül ölelkezett Olgával és amint látta, az asztal alatt végigsimogatta a combjait.

Klára mélyen elpirult, igyekezett úgy tenni, mintha semmit sem vett volna észre. Béla halkan beszélni kezdett:

— Tudja mit Klára, ha megengedi, hazakísérem... nem magának való ez a hely...

— Hiszen már régen akartam menni, de nem engednek, ők még akarnak maradni...

— Majd megszökünk, bizza csak rám...

Béla koccintott, kacagva, pajkosan ütötték össze poharaikat. Később odasugott valamit Klárának.

Az megértette, bólintott, majd hátradőlt a széken.

— Rettenetes melegem van, gye-rekek... és úgy fáj a fejem...

— Egy kis szabad levegő, pár perc alatt rendbe jön, — mondta szolgálatrakészen Béla, — én majd kikísérem a folyosóra...

Fölsegítette a kabátját, Olga utánuk kiáltott:

— Ne sokáig maradjatok... — és egy nagyot sikított, mert Pali, ahogy egyedül maradtak, mohón markolt belé.

Lenn a hallban nagy volt a tolongás, szállingóztak haza a mámoros párok, berugott társaságok. Klára ijedten huzódott közelebb Bélához, aki karonfogta.

— Megengedi ugye, amig átvergődünk a tömegben, így inkább meg tudom védeni magát.

Kiértek az uccára, a lány fáradtan dőlt Bélához, neki jól esett a bizalmas, tiszta, gyöngéd közelléte a lánynak, nem vonta ki karját a lányból.

Karonfogva, tiszteletteljesen, halkan, alig észrevehetően egymáshoz simulva siettek, menekültek hazafelé, mint két tiszta ember a zajból, piszokból, mámorból.

Legalább is így érezte ezt Béla és még jobban magához vonta a lányt, aki természetesen, bizalommal, lágyan simulott hozzá.

Még sötét volt, de távol, a keleti horizonton, mintha már látszott volna egy halvány, világos csik.

XXVII. FEJEZET

A pincér odasomfordált a külön-szoba ajtajához. Benézett egy repedésen, odabenn sötét volt. Hallgatódzott. Szabályos, nyugodt lélekzés szűrődött ki a szobából.

— Alusznak... persze, elfárad-

tak, — vigyorgott maga elé, azután halkan megkopogtatta az ajtót.

— Nagyságos ur, három óra el-mult...

Mezei fölriadt. Körülnézett. Mellette alszik egy nő, érzi pihegő testét, amelyből meleg árad ki... A felesége... Azaz... hol is van csak persze... ismét kopogtak.

— Nagyságos ur, három óra el-mult...

— Igen, köszönöm, fönn vagyok már — szölt ki álmosan, de már tudatára ébredve annak, hol van és hogy mennie kell, négykor indul a vonata. Megdörzsölte a szemét, fölült. Igyekezett tekintetével áthatolva a sötétben.

A lány fölé hajolt. Az aludt, kéjesen, hanyagul elnyújtózva és forrón, amilyen forrók és kéjesek csak reggel, álomból ébredten lehetnek az asszonyok.

— Anna... — összecsókolta még egyszer és hozzábujt. A lány mintegy félálomban, kéjesen engedte magát át.

Olyan puha volt és lusta. Mezei lihegett...

Odakünn nemsokára megismétlődött a kopogás.

— Nagyságos ur, fél négy...

— Megyek...

Mezei fáradtan, gyűrötten, kipirulva lépett ki a hajnalba. Didergett és fázósan huzta össze a kabátját. Körülnézett. Seholy lélek, bérkocsinak nyoma sem. A távolban néha-néha föluggattak a kutyák, kakaskukorékolást hozott feléje mindenünnen az éles, hajnali szél.

Elindult gyalog az állomás felé. Cigaretta vett elő, rá akart gyújtani, megalapította a zsebeit, nincs gyufája, valahol elhagyta. Boszszankodva akarta zsebre venni a cigaretta, amikor a sarkon föltűnt egy bizonytalan lépésekkel közeledő ember, akinek szájában égő cigaretta füstölgött.

Amikor melléje ért, Mezei megállította:

— Szabad egy kis tüzet.

A cigaretta parazsa az ismeretlen arcába világított és Mezei össze-rezzent. Az előtte álló az az ember volt, akit az este a kávéházban kihivatott a lány mellől, csak nem a legjózanabb állapotban. Erősen meglátszott rajta, hogy az éjszakát ébren és ital mellett töltötte.

Lajos ingadozva tartotta oda cigaretta, az elegáns urnak és miközben felszítódott a cigaretta tüze,

az ő agyában is kezdett valami homályosan derengeni.

Gondolkozott, ki is az az ur, olyan ismerős az arca... Csak amikor már messzire haladt, jutott eszébe:

— Persze, ez az az ur, akit délután kivittem a vasúthoz és lekérte a vonatot... aha... biztosan valami nőcskénél volt errefelé... — és dühösen káromkodott egyet — az enyém faképnél hagyott, az istenit neki...

A „Vörös ökör” előtt megbottlott valamiben, ismét nagyokat káromkodott és lassan tovább imbolygott, amíg eltűnt a következő sarkon.

XXVIII. FEJEZET

Béla kinyitotta a kaput és bucsuzni akart, de Klára állva maradt és zavartan babrált lehuzott keztyűjével.

— Talán még akar valamit mondani — kérdezte Béla udvariasan és szolgálatrakészen. A lány habozott, látszott, hogy küzd magával, de végre megmondta:

— Nézze Béla... ne értsen félre... de kérem, kíséren föl... egyedül egy idegen lakásban... nagyon félek...

Béla szó nélkül bezárta a kaput, föl kísért a lányt és nem sokára ott voltak mind a ketten Olga csinos lányszobájában. A férfi lesegítette a lányról a kabátot és megszólalt:

— Nézze Klára, most én kérem, ne értsen félre, de engedje meg, hogy itt maradjak magával... nagyon barátságtalan lenne magának itt egyedül... majd én szórakoztatom...

A lányon látszott, hogy nagy teher esik le a szívéről, egészen megkönnyebbül. Őszinte örömmel nyújtotta kezét a fiu felé, az megszorította, azután lehajolt és hosszasan, tiszteletteljesen megcsókolta. Mikor fölemelte fejét, tekintetük találkozott.

Klára lesütötte szemét és gyorsan kivonta kezét a férfiéből.

— Üljön le, Béla, — szólott helyet mutatva a pamlagon, egy kis zavarral a hangjában.

Béla szótlanul ült le egy székre. A lány csodálkozva nézett rá. A fiu látta csodálkozását és sietve szólt:

— Düljön csak le a pamlagra maga Klára, bizonyára álmos és fáradt, s ha el találja nyomni az álmot, ne feszélyezze magát. Én elcigarettázok, megnézegetem ezeket a képeslapokat az asztalon, majd eltelik az idő, amíg Olgáék hazajönnek...

Klára feszélyezte ugyan magát, de az álmot nagy ur. Mégis csak végigheveredett a pamlagon és Béla csakhamar hallotta nyugodt, szabályos lélegzétvételéről, hogy alszik.

Csend volt.

A férfit különös varázs ejtette meg. Ott feküdt előtte egy szűzlány, fiatalon, kíváncsan és érintetlenül. Gömbölyű, lányos keblei lassan, halványan, egyenletesen emelkedtek az ing csipkéi alatt, szoknyája véletlenül feltűrődött kisé és látszott, amint formás lábának izgató vonalai előreszöknek karcsun, kecsesen a térdben és telni, izmosodni, keményedni kezdenek a combok felé.

Ott feküdt előtte a lány és egyedül volt vele az éjszakában.

Nézte, nézte, vére sebesebben kezdett keringeni, buja vágyak leskelődtek képzeletében, szemeiben megvibrált valamilyen ösztönös, nyughatatlan him-vágy és... és még kísérletet sem tett, még meg sem próbálta meghódítani, megejteni ezt a lányt.

Miért? Maga sem tudta. De valahogy olyan tiszta, olyan szent, olyan tiszteletet parancsoló volt az ő szemében ez a lány, nem mert volna hozzászólni egy pajzán, kétértelmű szót, még mohó tekintetét is lekaptá kilátszó térdeiről...

Megcsókolni szeretne volna csak, megcsókolni finom, ivelt, puha ajkát, hosszú, szerelmes, gyöngéd csókot lehelni arra a tiszta, szűz, rózsaszínű ajakra.

Nézte az arcát kimondhatatlan nagy gyönyörűséggel, szívében még nem érezte ezt, nagyon régen, amikor még diák volt és tavasz... akkor voltak ilyen érzései...

Hirtelen, de óvatosan az alvó lány fölé hajolt és remegve, különös, borzongó, bűnös áhitattal csókolt meg az ajkát.

Az csak aludt és ki tudja miről álmodott...?

XXIX. FEJEZET

Halász Pali szorosan magához ölelte Olgát a csendesen tovako-cogó bérkocsiban és lázasan, motion sutogott a fülébe:

— De hát mi van abban Olga, ha most feljön a lakásomra... hát ha Klára elvitte a kapukulcsot... csak nem fogunk állni az utcán... meg azután ki láthatja meg? Senki...

Olga fázósan vacogott, érezte, nem bír ellenállni a férfinak, ha majd egyszer fönn lesz nála, vele egy szobában, egyedül, ilyen mámorosan. Eppen azért védekezett, ellenkezett, de hiába.

A kocsi megállt, Pali föl vitte őt diszkrét, egyedülálló tipikus legénylakásába. A falakon köröskörül pikáns képek, metszetek, egy pár gobelin, meztelen nők, frivol nipppek, egy kis asztalkán likőr, cognac és sütemény.

Pali lesegítette a lányról bundáját és megkínálta, igyekezett fékezni mámoros vágyát, hogy a lányt jó kedvre hangolja, hogy ellefejltesse vele félelmét és rossz kedvét. Olga csakhamar otthon is érezte magát a fiunál, a mámor ismét hatalmába kerítette és kacagva dőlt végig az ágyon.

Pali csókolt és simogatta.

— Engedd meg, hogy levetkőztesselek, olyan bájos lehetsz abban a kis selyemnadrágban, ingben, engedd... engedd... — remegő kezei kigombolták a ruháját, előbújt alóla pompás nyaka, puha, gömbölyű vállai, előreszökött az az inget verdeső, fejlett bimbóju melle és a selyem trikónadrág buján tapadt izmos combjára.

A fiu rávetelte magát és csókokkal borította.

— Olga... megörjitesz... csodás vagy... szép vagy... szeretlek Olga... — Melléje kuszott és egyre csókolgatta, lecsusztatta karján az ing pántjait, kezei közé vette érintetlen, bársonyos mellét, buján, a végletekig fölízgulva játszott velük és beletemette fejét az illatos, tiszta, hófehér párnákba.

(Folytatjuk.)

Nyomtatványszükségletét lapunk nyomdájában izlésesen és pontosan, határidőre szerezheti be.

„A kapu előtt” c. Györy-regény mindenütt kapható!

APRÓ- HIRDETÉSEK

Aki lapunk 20-ik oldalán levő kockát a számmal együtt kivágja és nekünk b. küldi, annak 10 szög terjedő apróhirdetést teljesen ingyen és díjmentesen közlünk.

Barátságát keresem helybeli, vagy közel vidéki 40 körül járó független uriembernek, aki havonta, kölcsönképpen, bizonyos összeggel támogatna. Husz éves hivatalnoklány vagyok, akinek életében eddig a szerelem ismeretlen fogalom volt. Csak teljes című és őszintén megírt levelekre válaszolok. „Tavaszcímzés” jelige, Poste Restante, Timișoara, 9.

Erótikus könyveket, lehetőleg magyar nyelven megjelent munkákat, megvételre keresek. Cím a kiadóhivatalban.

Csónakázó partnert keres a temesvári strandra unatkozó fiatalok. Csak jó kedélyű és kimonodott független urilányok leveleit kérem „Nyári szórakozás” jeligére a kiadóhivatalba.

Megnősülne, 35 éves, jó állású fiatalember. Huszonhat évesnél nem idősebb, molett, szőke, nem túl alacsony lányok leveleit kérem „Nem mindig a hozomány dönt” jeligére a kiadóba.

Felsőruha-varrást vállal ügyes varrónő. Címe a kiadóhivatalban.

Eladó két pár férfi, 42-es számú kaptafa. Cím a kiadóban.

Feleséget keres jömenetelű cipészműhely tulajdonosa. 32 éves, magas, barna, független férfi, némi vagyonnal is rendelkezik. Leveleket „Tartós boldogság” jeligére a kiadóba kérem.

Eladó Weininger: „Nem és Jellem” című hatalmas, diszkótésű munkája, jutányos áron. Cím a kiadóban.

Levelezni szeretnék özvegy vagy elvált fiatal asszonnyal, akivel később személyesen is megismerkednék. Leveleket „Modern fiatalság” jeligére a kiadóhivatal továbbítja.

Francia nyelv gyakorlása miatt 21 éves fiatal leány levelezne a francia nyelvet perfektül tudó urakkal. Leveleket „Szabadkai lakos” jeligére a kiadóhivatal továbbítja.

24 éves intelligens gyárilány, heti 850 lei biztos keresettel, komoly ismerettségét keresi hasonló fiatalembernek. Leveleket „Boldogságra vágyom” jelige alatt a kiadóhivatal továbbítja.

Férjhez menne intelligens manikűrös kisasszony, aki a fodrászat minden ágában jártas. Lehetőleg hasonló foglalkozású férfiak leveleit „Közös munka” jelige alatt a kiadóba.

Levelezne intelligens urifüves és jókedélyű bakfislányokkal. Leveleket „Apáink sem csinálták másképp” jelige alatt a kiadóhivatal továbbítja.

Megismerkedne 30 éves, disztíngvált uriember 25-nél nem idősebb, elvált vagy özvegy uriaszszonnyal. Csak fényképes levelekre válaszolok, amiket a legnagyobb diszkrecióban tartok. — Leveleket „Talán igen, talán nem” jeligére a kiadóhivatal továbbítja. Választ a lapban jelezni kérem.

Egy-, két-, három- és néglámpás **Rádió-készülékek** erős és tiszta hanggal, **rendkívül olcsón** szerezhetők be lapunk szerkesztősége révén.

Kubitz Frigyes **kárpitos- és disztítműhelye** Gyárvaros, Három király u. 18 sz. alatt. 43

Vállalok mindennemű kárpitosmunkát, valamint autópárnázásokat és kárpitozásokat.

Hölgyek egymás közt.

— Mond drágám mitől van oly szép arcbröd?
— A Madonna krémétől?
— Hol vetted?
— Az új belvárosi Madonna gyógyszerárban, szemben a Műhöz virágtüzlettel.

Sánta István

uri és női cipész
Gyárvaros, Bárány-ucca 21. sz. készít elegáns férfi és női cipőket mérték után.
40 Javításokat soron kívül elintézt

A RÓKA
**A legjobb képes heti élel-
lap. Ára 10 Lei, 4 dinár,
2-50 ckor.**

— Mindenütt kapható. —

Györy Endre nagyszerű regénye
„A kapu előtt”
már megjelent és mindenütt, ahol a „KÁVIÁR”-t árulják, kapható.

**3 nap alatt eltünteti: szeplőt,
májfoltot pattanást VIOLA
krém-szappan. Készíti Weiss
Sándor gyógyszerár Dóm-tér 6**

„COVAY”

Timișoara, II., Háromkir-u. 7
mérték után készít férfifehéreműt
garancia mellett.
Hozott anyagot is vállal. 38.

Stary Sándor

Uri és női cipész Gyárvaros,
Fő u. 39 sz. [volt Kész Péterné-féle
cipőüzlet]
Divatos cipők bármely fagonban a legkény-
sebb igényeknek megfelelően Polgári árak.
Javítások soron kívül. 40

Ez a hely a MIA
Krém
számá-
ra va-

fenntartva, amely a dr. Kovács
gyógyszerárban, Timișoara-Fabri-
kapható, de a hirdetést nem közöljük,
mert mindenki tudja, hogy a MIA
KRÉM-nek nem kell már reklám

Kovinka Somborac, Timișoara

IV. Uri ucca 4. sz.
Mindennemű divatkalapok raktáron,
olcsó árak mellett. 28-10

Granatir Traján

Műkelmefestő és vegytisztítóintézete
Fiók: Timișoara III. Hunyadi ut 6.
Mária mellett.

Vállalati telep: Belváros, Jenő her-
ceg ucca 12. a Várad plüssé és
gouvre intézetben.

Vállal minden e szakmába vágó ruhák
festését és vegytisztítását. 7

„Schwaszta”

cipők 42
elsőrendűek és tartósak
II., Csáky-ucca 8. - Bejárati Dózsa u.

Eberling & Comp.

TIMIȘOARA, Belváros, Lonovits
ucca 4. szám

**Lakatos, vízvezeték szerelők és
autógénhegesztés.**

Vállalunk minden e szakmába vágó
munkákat. Szolid árak. 39

Boszák Albert

mű- és homoru-köszörüs, kézműves
Timișoara IV, Bem-u. 30. Vállal minden e
szakba vágó munkát pontosan és jutá-
nyosan. 34

Zikeli

modern cimfestő

IV. Kossuth Lajos u. 3 sz.

Modern cimtáblák festése szolid
árak mellett. 37

Weipert és Tsa

IV. Hunyadi és Batthányi uccasarak.

**Vízvezeték !
Villanyszerelés !**

Speciál esztergamunkák

Szolid árak ! 38.

Mágori Mihály

uri és női cipész

III. ker. Holló ucca 13 szám
készít bármily fazonu uri és
női cipőket, a legkényesebb
izlésnek is megfelelően.

Szolid árak! Pontos munka! 38.

Fratii Györfly Testvérek

Műbu orasztalosok

Timișoara II. Rákási ut 4. sz.
Kész butorok : háló, ebédlő, leány
és uri szobák, valamint irodabe-
rendezések készítése szolid árak
mellett. 36

On is meggyőződhet róla, hogy a
legjobb sütemények, fagyalt és jeges
kávé **Mann** cukrásznál kaphatók.
Timișoara, II., András ut 12.

Simon

férfiszabóság, jó
zsefváros, Arany
János-u 1b. Férfiöltönyök és fel-
sőkabátok a legújabb facon szé-
rint, elsőrendű kivitelben, szolid
árakon 35

a Grand Hotel mellett

Legszebb
frizurák,
maniküre.

Legjobb
hajfestés,
hajápolás

Legelőcsőbb
illatszerek és
piperecikkek,
P. TODOROV,
női és férfi-
fodrász
Timișoara, str
Alba Iulia

Jól járó
órák!

Óra javi-
tások
pontosan
és meg-
bizhatóan

Gács
Ferenc

órásnál
Timișoara

Erzsébetváros, Királytér 12

DIJTALANUL

hallgatható a XX. század
csodája és a világ
összes művészei

Katzky gramofon- szalonjában

Timisoara, Belváros Merci u. 10.

Gramofonok és lemezek
nagy választékban!

FENYŐ
METALOGRAFIE
TIMISOARA
TELEFON 19-51

ASTRA
FABRICA DE VAC
ARAD

ENERGIA
FABRICA DE VAC
ARAD

REKLAM
FABRICA DE VAC
ARAD

TABLITE DE RECLAMA IN METALE
REKLAM FEMCIMEK
REKLAME METALL-SCHILDER

Majthényi Károly

vízvezeték, villany és csatornázás
szerelő

Telefon 11 29

Timisoara, III. Doja u. 6

Telefon 11-29

Elvállal vízvezeték, csatornázás és vilanyszerelés, házteléfono és gázkályha
javítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

„Aradi Közlöny”

Erdély legjobb és legolvasottabb politikai magyar napilapja.

Művészies Reklámokat, Diapozitiveket

stb. tervez — rajzol — fest és mintáz

BERTOK ISTVÁN

Timișoara, Józsefváros Bulev. Carol 15 (Hunyadi ut)

V. évf. 32 sz.

Ára 20 lei, Bukarestben 25, 3 c. kor., 8 dinár,
50 osztr. garas. 2 fr. frank, 3 lira, 20 pfenning

— Megjelenik minden kedden.
Timișoara 1927 évi auguszt. hó 9

Tipografia UNION „Káviár” könyvnyomdája. Lugoj

Az a nagy érdeklődés és csodálat, amely **Miss Ellie Morton** izgalmas kalandjai iránt lapunk olvasói részéről már eddig is megnyilvánult, csak fokozódni fog a következő számban megjelenő elbeszéléssel, melynek címe

A hollywoodi rém.

A zseniális detektív nő itt valóban amerikai pikanti-riájú bűnügyben nyomoz, amennyiben az események egy erotikus filmeket forgalomba hozó titkos társaság köré fonódnak, mely társaság mindenáron közreműködésre akar megnyerni egy híres hollywoodi filmszillagot. Mivel pedig a filmszínésznő nem akar leszerződni hozzájuk, erőszaktól sem riadnak vissza és elhatározzák, hogy elrabolják. Miss Ellie Morton meggyújtja ezt a tervüket, de evvel magára vonja a társaság haragját. Egy ügyesen kieszelt trükk segítségével törbe csalják a detektív nőt. Végre is Miss Morton, ujságíró barátnője segítségével kiszabadul és az egész társaságot leleplezi.

Ingyen

apróhirdetések !!

Lapunk múlt heti számaiban részletesen bejelentettük, hogy mindannak, aki mai számunktól kezdve a 20-ik oldalon lévő kockában elhelyezett számot kivágja és nekünk beküldi, 10 szögig terjedő apróhirdetést teljesen ingyen hozunk. (10 szón felül a hirdetés ára egy lei, ami bélyegekben küldhető be.)

Az ingyen apróhirdetések

közlését mai számunkban már megkezdjük és azt más helyen meg is találja az olvasó.

Az apróhirdetéseket röviden, értelmesen kell megszövegezni és tiszta kézírással beküldeni. A zöveghez portó mellékelendő arra az esetre, hogyha válasz érkezik a kiadóhivatal a beérkező leveleket tudja elküldeni a hirdetőnek.

A kiadóhivatal fenntartja magának a jogot, hogy oly hirdetéseket, mely a jóízűt tartalmazják, nem közli, hanem ennek értelmében korigálja.

Lapunk hetente átlag 16.000 ember kezében fordul meg és tizenhatezer férfi és főleg nő olvassa rendszeresen. A beküldött hirdetésekre tehát 10-14 nap alatt feltétlenül válasz érkezik.

Figyelje meg lapunk 20-ik

oldalán a kockában elhelye-

zett számot!